

rozsévač rozsievač

september/září
2020
ročník 89

9

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Teta, máte pre nás bračeka?

Děti na nás někde čekají

Ako hovoríť

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

„Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém. Bůh, jenž osamělé usazuje v domě...“
(Ž 68, 6–7a).

Božia starostlivosť o seniorov (Nielen o nich)

V posledný deň starého roku si zvykneme tahať verše pre jednotlivé skupiny v zboru. Ja som tahať verš pre seniorov. Boli to naraz tri verše z 91. žalmu 5 – 7a: „**Nebudeš sa báť moru, ktorý sa vlecie v mrákote, ani nákazy, ktorá pustoší o poludní.**“

Zvláštne slovo, ktoré sme prijali vo viere v Najvyššiu autoritu. Zdaleka som nemyslel, že to je veľmi konkrétné slovo nielen pre nás seniorov, ale pre všetkých veriacich na svete.

Chcem sa v krátkosti s vami podeliť o to, čo sme si na januárovom a februárovom stretnutí o tomto texte z Božieho slova povedali. Budem citovať z pripraveného textu. Zhodli sme sa na tom, že sú to verše plné Božej vernosti, verše plné nádeje, verše plné optimizmu, verše plné zasluženého. Komu patria tieto verše?

Neboli by vhodnejšie pre ľudí, ktorí pracujú v infekčnom prostredí alebo na iných rizikových miestach, kde ľudia umierajú? Nie. Odpoveď nájdeme hneď v prvom verši.

Tento žalm patrí tým, ktorí bývajú v skrýši Najvyššieho, ktorí spod tejto ochrany za žiadnych okolností nevychádzajú a ktorí nocujú v tóni Všemohúceho. Tieto verše patria nám seniorom, lebo sme si ich vytiahli pre tento rok.

Možno, že sa niektorých z nás dotknú veľmi konkrétnie, že pocítíme ich dosah na vlastných

životoch. Aj keď im dnes celkom nerozumieme, iste časom všeličo veľmi konkrétnie pochopíme...

V šiestom verši je pre nás povzbudzujúce slovo: Nebudeš sa báť. Nie je tam napísané, že nás obíde mor alebo nákaza, to všetko sa nás môže dotknúť, hoci len okrajovo, môže nás to zasiahnuť, nemusí nás to minúť, ale vo všetkých prípadoch **je s nami Boh**. On prikáza svojim anjelom, aby nás ochraňovali na všetkých našich cestách. Na všetkých. On je s nami vo všetkých našich búrkach života, hoci sa niekedy zdá, že spí (Mt 8, 24). Hľa, nedrieme, ani nespí ten, ktorý ostríha Izraela (Ž 121, 4). Hospodin je naším strážcom, Hospodin je našou tôhou po našej pravej ruke (Ž 121, 5).

Obsah

Božia starostlivosť o seniorov.....	2
Citáty J. A. Komenského	
Proč poskytnout domov nechténým dětem?.....	3
Rodina podle Božího srdce.....	4
Teta, máte pre nás bračeka?.....	5
Proč poskytnout domov.....	6
Kostol na hrane online.....	7
Uisujte sa o pokoj a posvätenie.....	8
Děti na nás někde čekají	
Pozdrav z Malawi.....	9
Není to tak těžké pochopit	
Vážím si ho a fandím mu (Rádio 7).....	10
Bratr kazatel Milan Kern slaví 75.	
narozeniny.....	11
Jdi na své místo	
Vždyt Pán Bůh to nevidí.....	12
Disciplína	
Božie zaslúbenia	
Vztah vzniká láskou a péčí o dítě	
Spomíname.....	13
Ako hovoríť, aby vás počúvali.....	15
Tvůj osobní průvodce životem	
Vdačná pieseň chvály	
Realita je jiná.....	16
Rodičovské požehnanie pre deti	
Nikdo mě nechce!	
Bolo to horšie ako dnes?.....	17
To, co dává Bůh, je vždycky lepší...	
Predplatné časopisu Rozsiveač 2021.....	18
Kniha Clara Jones: Milovaná	
O jednej knihe.....	19
NOEMI / Nová kniha	
Redakční oznamy a inzerce	
V. Kolárovská: Tlkot Božieho srdca.....	20

rozsiveač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedajúca rady: Ján Szöllősi

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratska jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyny: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) + poštovné, propředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč za kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odbor v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

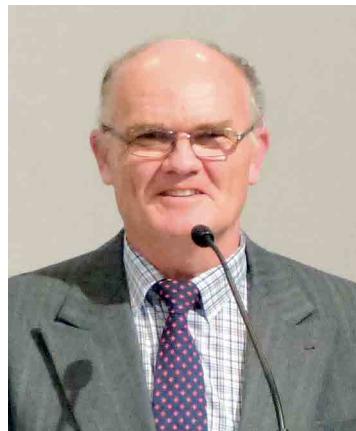
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratska jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 9/2020: 1. 8. 2020

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zvejlejné články nemusejú vyjadrovať názor redakcie. Všechny články procházej posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uverejnené.

Mirek Jersák

Mám před sebou toto téma a přemýšlím, jak se to vůbec stane, že je dítě nechtěné a že nemá domov – svou rodinu.

Třeba z důvodu manželské krize, nebo že se narodilo proti našemu plánu a ted' je tu „navíc“. Možná ho nechceme z důvodu malého bytu, špatné finanční situaci: Vždyť jsme „tak chudí“. Důvod může být i ten, že dítě má nějaké tělesné či duševní postižení.

Možná někdo vidí důvod pro odložení dítěte v jeho neposlušnosti či nezvladatelnosti. Možná zná i jiné důvody. Nevím, jestli by pak nebylo správné nadepsat téma tohoto čísla Rozsiveače titulkem: Proč neposkytnout domov nechtěným dětem.

Vzpomínám si, že když jsem byl malý, někteří lidé z našeho sboru chodili do Dětského domova a navštěvovali tam děti.

Brali je také na vycházkou nebo dokonce i na pár dní domů, třeba i na svátky. To bylo ještě dovoleno. O tom, jestli to bylo pro ty děti dobré či nikoli, se dá diskutovat, ale bylo to užitečné pro nás ostatní.

Totiž, uvědomit si, že jsou tu děti, které nikdo nechce.

Mně osobně to zcela jistě utkvělo v paměti. Možná to některé ovlivnilo a stali se adoptivními nebo pěstounskými rodiči a možná bylo i víc takových, kteří to nikdy neudělali a později si možná trochu s povzdechem řekli: „Nikdy jsme to nezkušili.“ Hledám, kde v Bibli najdeme příběh o nechtěných dětech. Svým způsobem to byl příběh Izmaele, syna Abrahama a Hagar, o tom, jak nežádoucí se v určité chvíli stal a jak byl vykázán z domu (Gen 21).

Ale v Bibli také čteme, jak Bůh Otec ze své přítomnosti, „z domu“, vykázal – vyhnal

Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

„svoje děti“ – první lidi z Boží zahrady Eden. Pro svou neposlušnost už nemohli déle zůstat v Boží svaté přítomnosti. Dostali se do vzpoury vůči Bohu, stali se z nich hříšníci a pro svůj hřích byli odloženi od společenství s Bohem Otcem.

Ale už tehdy Bůh věděl, že to tak nenechá. Přesto všechno se rozhodl člověku pomoci a zachránil ho skrze oběť sebe sama. A tak můžeme evangelium v kontextu našeho tématu popsat takto: Bůh nás bere z „dědáku“ tohoto světa a přijímá nás za své děti do své rodiny. Učinil tak skrze smrt, oběť svého Syna Ježíše Krista.

A tím nám zcela a skutečně od základu změnil nynější život, přítomnost i budoucnost. Podobně se to děje i nechtěným dětem, které si někdo vezme do své rodiny.

Zcela a od základu se jim změní nynější život, jejich přítomnost i budoucnost. O tom by se dalo psát hodně dlouho.

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval. Byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi“ (1J 3, 1).

Starozákonný text:

„Otcom sирôt a обхажом vdov je Boh vo svojom svätom príbytku. Boh pripravuje domov osamelým“ (Ž 68, 6 – 7a).

Starozákonný text:

„Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydí svém svatém. Bůh, jenž osamělé usazuje v domě“ (Ž 68, 6–7a).

Novozákonný text:

„Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec, aby sme sa volali Božími deťmi. A nimi sme“ (1J 3, 1).

Novozákonný text:

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími a jsme jimi“ (1J 3, 1).

Víš, že na světě a možná docela blízko tebe jsou lidé, které nikdo nechce? Myslís na ně nebo se občas modlíš za nechtěné děti? Nebo máš dost vlastních starostí? Zkusil ses někdy vžít do situace dítěte v dětském domově, zvláště, když dosáhne věku osmnácti let a je z tohoto zařízení propuštěno? Že nemá žádné hlubší vztahy a rodinu, v níž by mohlo mít oporu, když se učí žít samostatný život?

Nenapadlo tě někdy, že bys mohl/la dát lásku a domov takovému nechtěnému dítěti? Nebo sis neuměl/la představit, že bys takové dítě dokázal/la mít rád/ráda? A možná tě k tomu někdy Bůh volal, možná je to zvláštní služba, do které té Bůh volá právě teď, ať jsi mladší nebo ve středním věku. Nemusí

Rodina podle Božího srdce

Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

Nevím, ale za určitých okolností to může být otázka poněkud „na tělo“, může nás to dostat do úzkých. Možná začne pracovat naše svědomí a navíc Boží duch, jestli jsme v životě něco nezanedbali, nebyli v něčem neposlušní. Odpověď na uvedenou otázku je dosti jednoduchá, ale může být i docela dlouhá. A tak v tom následujícím výčtu slov bude samé „aby“. Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

ABY BYLY CHTĚNÉ! Aby je měl někdo z lidí rád, aby měly domov a lásku.

Aby je někdo vítal u otevřených dveří a s otevřenou náručí, slovy: „To jsem

rád, že ses v pořádku vrátil/la, už jsem měl o tebe starost, jestli se ti něco nestalo.“ Aby mohly děti vidět, jak má tatínek rád maminku (a naopak) a jak to dělají, když jsou nějaké problémy. Aby viděly, jak se vaří polévka a třeba smaží řízky a jaké to je, když maminka dá na stůl jídlo a jak potom všem v rodině chutná. Aby věděly, jak krásně voní čisté prádlo. Jaké to je, když vás někdo uloží do postýlky, vypráví vám příběh na dobrou noc a třeba se s vámi i pomodlí, pohladí vás. A to všechno je jen a jen pro vás. Nebo jaké to je, když se jede na výlet, na chatu nebo na lyže. A když jsou prázdniny, jede se třeba k babičce nebo někam na dovolenou. Nebo třeba, aby viděly a zažily, jak roste štěňátko a jak se vodí pejsek na vodítku, jak se pěstují květiny, ovoce či zelenina. A co ještě? No, aby je někdo učil znát Pána Boha, jak je to super, když můžeme svěřit svůj život Pánu Bohu, přijmout odpustění hříchů a radovat se ze všech darů a dárků života. Je to jistě jedna z nejlepších a nejúčinnějších evangelizací. Také se učí pracovat, zacházet s věcmi, s penězi, šetřit. A vůbec vážit si věci, vztahů a udržovat je. Pracovat na nich, učit se milovat druhé a odpouštět, i když to není často snadné. Aby také viděly, co to dá všechno práce. To všechno, co je nebo bylo pro většinu z nás samozřejmostí, pro děti v dětském domově či podobném zařízení je to „velká neznámá“. Na jednom školení, které jsem před lety absolvoval jako zaměstnanec Armády spásy, řekla jedna lektorka: Děti z dětských domovů se velmi často stávají uživateli služeb Armády spásy.

Co s tím dnes?

být rozhodující, jestli máš svoji rodinu (manželství), vlastní děti nebo vlastní děti mít nemůžeš. Možná, že jsi někdy přemýšlal/o možnosti, vzít si dítě, které nikdo nechce a teď už se to uskutečnit nemůže, možná si právě ty říkáš: Nikdy jsem to nezkušil/la. Možná můžeš podporovat jiné, kteří tuto službu dělají nebo dokonce se zapojit do nějaké aktivity, která usiluje o to, aby těchto dětí bylo co nejméně. Nebo se zapojit do hnutí či aktivity, která se snaží o změnu legislativy v naší zemi, aby zařízení zvaná „Dětský domov“ byla zrušena nebo alespoň, aby přijetí dítěte do rodiny nebyl tak nesmyslný a dlouhotrvající proces, kdy dětem, které mohly být dávno v rodinách, ubíhá drahocenný čas života bez domova a bez lásky.

Teta, máte pre nás bračka?

Všeobecne sa hovorí, že deti nie sú len radosť, ale aj starosť. Ale tí, ktorí poznajú Písma, vedia, že dieťa je dar od Hospodána. Pravda je však aj to, že niektoré manželstvá túzia po dieťatku, ale... Dôvody bezdetnosti sú rôzne a rôznym spôsobom si manželia vypĺňajú aj prázdnnotu, ktorá vzniká v manželstve bez detí. Na tému adopcia a pestúnska starostlivosť prinášame rozhovor s manželmi Romanom a Vilmou Koblischkovcami.

Čo vás viedlo k tomu, že ste svoj domov otvorili pre opustené deti?

Roman: Tato otázka, proč prijmout opuštene děti, je sama o sobě zvláštní. Hned na začátku mě evokuje odpověď způsobem Pána Ježíše: „Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mě jste učinili.“ Samozřejmě, odpověď není takhle jednoduchá. A čím jsem starší, tím víc vidím, jak mnoho křesťanů, nejen lidí nevěřících, má s přijímáním cizího člověka, i když je to malý človíček, problém. Když se v myšlenkách ohlížím zpět do doby před více než třiceti lety, to jsme s manželkou začínali společný život, vůbec mě nenapadlo, že budu otcem šesti dětí. Plánovali jsme dvě děti, a protože jsem byl v té době krátce po léčbě rakoviny, byla v našem plánu i možnost, že si dvě děti adoptujeme. Velmi brzy se ukázalo, že adopce bude jediný způsob, jak vytvořit rodinu, kde s námi budou i děti.

Ako ste sa na tento vážny krok pripravovali a čo s informáciou pre dieťatko, že nie ste jeho vlastní rodičia?

Mimka: Dnes si už jen matné pamatuji na naše první modlitby za náš společný životní problém. Modlili jsme se o dítě, které pro nás připraví Bohu, o to, abychom ho dokázali přijmout bez předsudků i s problémy, které si přinese tím, že bylo nechtěné. Když takhle na to vzpomínám, v duchu se musím smát a děkovat Pánu Ježíši, jak dodnes obrušuje hrany naší naivity a zbrklého jednání. Měsíc po Sametové revoluci jsme si jako hrdí rodiče přinesli domů dvoutydenního chlapečka. To, že jsme ho přijali jinak, než většina mladých manželských párů, jsme se pokoušeli nějak nevnímat, řekla bych způsobem: „Je to věc naší rodiny, druzí to nemusejí vědět.“ Díky Boží milosti, která byla a je nad námi, jsme však nějak věděli, nebo poznali, že dítě musí znát pravdu o svém příchodu na svět, musí s ní vyrůstat a brát ji spíše jako výhodu, než jako hendikep. A podle toho jsme jednali. Od útlého děství jsme všem dětem vyprávěli příběh

jejich příchodu do naší rodiny a i když později, hlavně v období puberty, bojovaly s mnoha problémy, nikdy je nezaskočily otázky ohledně adopce. S hlubokou vděčností našemu Nebeskému Otci musíme říct, že všechny tři naše adoptované děti vyrostly ve spořádané lidi. Není to samozřejmost, známe trápení mnoha rodin, i křesťanských, kde rodiče pláčou nad životem svých vlastních dětí.

Výchova detí nie je jednoduchá záležitosť a vychovať deti v kresťanskom duchu a ukázať im cestu za Pánom Ježišom je veľmi ľažké. Ako sa vám to darilo a dari?

Roman: Pomérne dlouhou dobu, určite víc, než deset let, nám trvalo, než jsme porozuměli a hlavně přijali to, že „naše“ děti nepatří nám, ale Bohu. Když kolem sebe vidíte rodiče, kteří se svými dětmi chlubí, vyzdvihují jejich schopnosti, úplně bez přemýšlení a se samozřejmostí sklouznete ke stejnemu jednání. Hlavně, když se to děje i ve sboru, v církvi, berete to za normální. Poznali jsme a víme, že to není Boží cesta. Pán Ježíš nás to učil tvrdým způsobem. Když nám nás nejstarší syn v šestnácti letech řekl, že

se nechá pokrýt, měli jsme radost, že naše snaha vychovávat děti křesťanským způsobem nese dobré ovoce. Ale také jsme cítili, že je něco špatně. Jeho vira, založená na snaze udělat nám radost, být jako my rodiče, nevydržela dlouho. V devatenácti ze sboru i od Boha odešel. To, jaká to je bolest pro rodiče, jistě říkat nemusím. Jakým způsobem nás to paralyzovalo v životě i ve službě, říkaj nechci. Tato situace však úplně změnila náš duchovní život a vztah s živým Bohem. Nasmrávalo nás to k intenzivním modlitbám a k pochopení, že Boží cesty jsou jiné než naše, i Boží čas je jiný než náš. Co však víme s jistotou, je, že nám Bůh dal děti proto, abychom jim předali známost o živém Bohu.

Roman spomínal tri adoptované deti, ale vy ich máte šest. Čo vás k tomu viedlo?

Mimka: Samozřejmě, když Bůh člověka něco učí, nikdy ho nenechá tápat v beznaději. Tak ani nás nenechal. A z Jeho nesmírné milosti jsme mohli vidět, jak úžasné mění život naší dcery. Dnes je z ní mladá žena, která má nejen známost o živém Bohu, ale společně se svým manželem s Ním žije a svědčí o Něm. Ale teď k otázce. Jak jsme se rozhodovali, kolik budeme mít dětí? No, musíme poprvadě a možná k mému zahanbení říct, že iniciátorem každé další žádosti o dítě byl můj manžel.

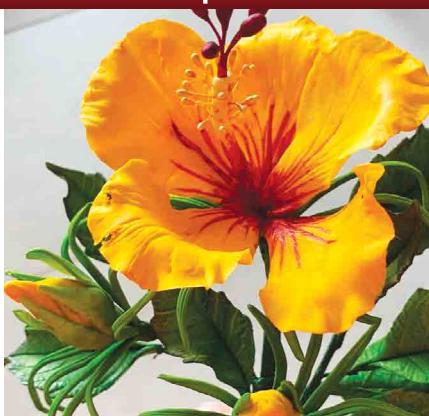
On byl ten, který přišel s větou: „Co myslíš, zvládli bychom ještě jedno dítě?“ Moje první myšlenka byla vždy ne, mě to stačí.

Pokaždé jsme se však společně modlili, chtěli jsme mít jistotu, že nás povede Bůh. Ze nás obdarí silou, láskou, trpělivostí a že nám ON sám dá dítě právě pro nás. Vlastně, jen pro první dítě jsme se rozhodovali na modlitbách s manželem sami.

O každém dalším jsme mluvili spolu jako rodina – rodiče i děti.

Pamatuj si, jak jsme šli na úrad péče o dítě a náš čtyřletý syn vběhl do kanceláře: „Dobrý deň, teta, máte pre nás bračku?“ Během několika týdnů jsme si domů přinesli sestřičku. Trochu vedle, ale dočkal se za pár let i brásky. A když jsme se před devíti lety rozhodovali dát rodinu dalším dětem jako pěstouni, opět jsme o tom mluvili všichni. S manželem jsme byli rozhodnuti, že jestli naše tři velké děti budou proti, naše rodina se už dál nerozrosté.

Roman: Ale rozrostli jsme se a dnes máme šest dětí. Až po nejákém čase se náš nejstarší syn svěřil s tím, že na naši otázku nešlo odpovědět jinak, než ano. Jak by prý mohli zabránit záchrane nejakého dalšího dítěte. Ale tato další etapa našeho života byla

mnohem těžší. Děti, které jsme si přivezli domů, byli kluci, předškolák a prvňák. O rok později k nim přibyla ještě osmiletá holčička. Tyto děti si nepřinesly s sebou jen vědomí odmítnutí, ale i mnoho negativních zážitků ze svého krátkého života. Začátky byly každodenním bojem. Hlavně bojem na modlitbách, ale i bojem se špatnými návyky či zlozvyky. A také jsme se potýkali se snahou naučit je rádu v naší rodině. Dnes, po osmi letech, máme doma pubertáky ve věku 13, 14 a 15 let. Nejsou to andlici, ale normální děti. Umějí si spolu hrát i pohádat se, vyjít si vstříc i bránit se. Z Boží milosti musíme říct, že nejsou problémové. Dokonce jsou pro ně naše dospělé děti v některých oblastech jakýmsi vzorem. Jsme rodina.

Rodina, kde máme všichni stejné příjmení, i když jsme každý jiný a vzájemnou podobu byste u nás nenašli.

Máte dlhorocné skúsenosti s adopciou a pestúnskou starostlivosťou. Ak prídu za vami bezdetní manželia, viete im jednoznačne povedať: Áno, prijmite opustené diéta do rodiny, alebo...?

Mimka: Nejsme žádní experti v oblasti rodičovství, psychologie ani vztahů v rodině. Vždy jsme chtěli a snažili se žít obyčejný každodenní život v rodině i ve sboru. V průběhu našeho manželství nás oslovovalo několik manželských párů s prosbou o radu či modlitební pomoc a podporu při rozhodování se k adopci či pěstounství. To, co jsme mohli a i nadále můžeme sdílet, jsou naše osobní zkušenosti.

Zkušenosti, založené na životě s modlitbou a vyvážené Božím slovem, z něhož jsme vždy čerpali a čerpáme sílu, moudrost, povzbuzení i napomenutí.

Roman: To, co jsem poznal v průběhu života, je, že adopce ani pěstounství není pro každého. Jak nám to sdělila hned na začátku úřednice, odpovědná za umístění dětí do rodiny: „Jestli chcete vyřešit svou manželskou situaci, jste tady špatně. Jestli však chcete vyřešit problém nechtěného dítěte, jste tady správně a můžeme spolu jednat.“ Anebo ještě jinak. Adopce i pěstounství může být pro mnoho křesťanských manželů dobré, ale jen když svoje přemýšlení přehodnotí na modlitbách ve světle Božího slova.

*Rozhovor připravila
E. Pribulová*

Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

Jednoznačná odpověď na tuto otázku je: Proto, že nechtěné děti většinou vyrůstají v dětských domovech. Dnes už existují domy na půl cesty, aby osmnáctiletí mladí lidé propuštění z domova nezůstali na ulici. Jen málo z nich se v životě uchytilo. Jako věřící žena jsem chtěla aspoň dvěma z nich dát možnost uslyšet o Pánu Ježíši, aby mohly Ježmu svěřit svůj život.

Také je pravda, co říká Ježíš: „**Kdo přijímá jediné takové dítě ve jménu mé, přijímá mne**“ (Mt 18, 5).

Uvěřila jsem ve dvanácti letech a od osmnácti jsem vyprávěla dětem v Besídce biblické příběhy. Později jsem v týmu pomáhala s výlety a letními tábory pro děti. Roky utíkaly, byla jsem ve sboru aktivní a po třicítce svobodná.

Myslela jsem, že mám za patnáct let dost zkušeností s dětmi, abych mohla vychovávat děti jako pěstounka. Tak jsem si na sociálním odboru podala žádost. Proběhlo posudkové řízení, psychologické testy a po čtyřech měsících jsem byla zapsána do seznamu pěstounů. V rodinném domě jsem si připravila samostatný byt 1+1, pak jsem si tam přivezla zvláštní cestou dva a půlroční děvčátko Renatu do hostitelské péče. Byla retardovaná, nemluvila, jen všecko pozorovala z kouta velkýma ustrašenýma očima. Jen pomalu se osmělovala. Pak přišla mateřská školka. Šilhala, musela nosit brejličky. Rodiče a sourozenci ji přijali s láskou, také do sboru se mnou chodila ráda. Naštěstí později i bez mne. Měla špatné psychologické testy a já někdy nevěděla jak reagovat.

Důležité byly večerní chvílinky před spaním. Podle dobrých rad zkušených přátel jsem jí od čtyř let vyprávěla formou pohádky, že neměla maminku a já jsem chtěla mít děvčátko, tak jsem si ji dovezla domů. Později se kvůli tomu i hádala s dětmi, že jsem její máma. Děti osvojené nebo u pěstounů se vždy dozvědějí, že nejsou vlastní a mohou z toho vzniknout vážné vztahové problémy. Znám konkrétní případy.

Když začala chodit do školy, neměla tam problémy, i když v učení byla slabší. Ale snažila se. Měla ve třídě kamarádky po celou dobu školy. Půjčovala jsem si odborné knihy, aby tam našla rady pro situace, kdy jsem si nevěděla rady. Taky Písmo mluví o výchově a Pán Bůh mi posílal správnou radu i od zkušených sester v pravý čas.

Po třech letech jsem žádala o druhé děvčátko, ale trvalo víc, než dva roky, než jsem dostala dvouletého chlapce, protože byl právně volný. Měl problémy se sluchem a reakcemi. Proto jsem s ním kromě psychologické poradny a logopedie navštěvovala dětského neurologa. Když jsem ho dovezla domů, hned příští neděli ve sboru se nad ním bratr kazatel modlil a předkládal ho Pánu Bohu. Janko je o osm let mladší než Renata. Ve škole měl problémy s učením (diskalkulie). Proto byl ve čtvrté třídě přeřazen do zvláštní školy. Tu zvládal bez problémů a potom také učiliště. To nedokončil, protože v osmnácti letech odjel se spolužáckou k jejím rodičům do Žiliny. Do sboru chodil do patnácti let. Kamarády měl mimo sbor, ti se mu vysmáli a on se jim chtěl líbit. Byl impulzivní, bez rozmyslu se vrhal do špatných věcí a kamarádi ho zneuzívali. Trvalo mu dlouho, než sám poznal, že mu radí dobře. Také ho Pán Bůh chránil, přestože krádl.

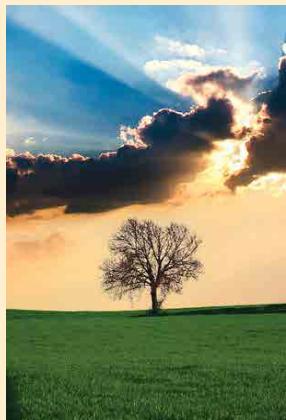
Renata uvěřila v mládeži v patnácti letech a byla přijata do sboru.

Vyučila se a pak pracovala ve svém oboru. Byla šikovná. Chodila do mládeže, do sboru a pěkně prožila mladá léta. Největší problém měla ve vztahu k Janovi. Jako školáci se hádali o věci. Úzkostlivě jsem se snažila dělit všechno spravedlivě, ale Renka to tak neviděla. V dospělosti hledali své biologické rodiče a našli je. Ale zjistili, že u mě je jím líp a vrátili se. Renata si na moje doporučení našla podnájem u věřící rodiny a občas nás navštěvovala.

Janko se ke mně po osmi měsících v Žilině vrátil. Přišel domů v zimě pěšky a moc mě prosil, abych ho přijala zpátky. Byl z něho bezdomovec. Dostal tvrdou lekci, protože ji potřeboval. Stanovila jsem mu podmínu, že musí pracovat, že ho nebudu žít. Práci si opravdu našel a konečně dospěl. Když jsem se později, už v důchodu, odstěhovala do České k sourozencům, Janko se oženil a mají dvě dcery. Pracuje jako řidič.

Renata ztratila práci a nemohla najít další. Psychicky ji to zlomilo a onemocněla. V současné době bydlí ve svém bytě, je v invalidním důchodu a žije celkem spokojeně. Do sboru stále chodí a navštěvuje většinou věřící přátele.

Považuju za hlubokou Boží milost, že mám s oběma dětmi dobré kontakty. Navštěvují je a oni mne. Věřím a modlím se za to, že se Janko s rodinou k Bohu vrátí. Přes všechny problémy jsem přesvědčena, že mi Pán dal přesně takové děti, jaké jsem měla mít podle verše Izajáše 8, 18: „**Hle, já a děti, které mi dal Hospodin.**“

D. Hýsková

Kostol na hrane online

Na strome je zavesená hamaka a ja sa v nej hojdám a počúvam podcasty.

Všade naokolo v hustom listnatom lese zatial hrá vtácia symfónia a zo sivých oblakov padá jemný dážď. Ešte viac sa zababuším do deky a rozhodám sa. Je mi dobre. Vlastne neviem, či mi bolo niekedy tak dobre ako práve počas korony a izolácie. Neklamný znak, že žijeme uponáhlané životy, presýtené podnetmi za hranice, ktoré sa už dávno stratili v diaľke. Hojdám sa a čakám. Dnes máme po dvoch mesiacoch prvé osobné tímové stretnutie. Na záhrade, aby sme mohli mať odstup a čerstvý vzduch. Aké je príjemné vidieť ich, počuť ich a pozerať sa im do tváre. Asi mi chýbali viac, ako som si uvedomovala.

Ked' sa začiatkom marca zastavil život a potom sa zatvorili hranice a bol vyhlásený núdzový stav, myslala som si, že sa zastaví aj naša služba. Nie preto, lebo som chcela, len som mala dojem, že sa to nebude dať. Naša generácia nikdy nezažila vojnu a takejto väznejšej situácii sme čeliли prvýkrát. Bolo fascinujúce pozorovať, ako sa vyprázdnújú ulice, všetci sa povzbudzujú a postupne si zahaľujú ústa a nos rúškami. Pocit národnnej spolupatričnosti, ktorý som ešte nikdy nezažila. Už sme neboli jednotlivci a nežili individuálne životy, odrazu sme v tom boli spolu. Každý deň bolo potrebné adaptovať sa na nové a nové zmeny a mne osobne to úplne stačilo, na viac som nemala kapacitu. Naštastie sme v tíme rôzne osoby, s rôznou kapacitou zvládať

stres a s rôznom schopnosťou sa prispôsobovať zmenám. Moju prvotnú predstavu o zastavení služby rýchlo vystriedal pocit, že naša práca bude intenzívnejšia ako doteraz.

Ked' sa zastavil život, všetko sa presunulo do online priestoru a miestami som mala pocit, že presýtenosť podnetmi bude horšia ako pred pandémiou. Rýchlo som zistila, že nie som povinná sledovať všetky bohoslužby online na Slovensku, nemusím a ani nechcem vidieť každý stream na svete a že sa môžem upokojiť a ignorovať veci, ktoré sa ma netýkali predtým ani teraz. Zároveň bolo napísaných veľa motivačných článkov o tom, či je pandémia covid-19 problém alebo príležitosť, či ju dokážeme využiť vo svoj prospech, alebo budeme paralyzovaní strachom a neistotou.

Ešte pred pandémiou sme mali ako ďalší cieľ dostať sa ako kostol na hrane viac do online priestoru. Možno to znie trochu zvláštne, ale generácie, ktoré chceme osloviť, sú tam a nám neostáva nič iné, iba sa vyuďať za nimi a hovoriť k nim jazykom, ktorému rozumejú – jazykom médií.

Začali sme preto točiť livestreamy. V pivnom pube. Pretože to bol priestor, ktorý nám boli ochotní prenajať. A nám sa to páčilo. Našim mottom je osloviť ľudí, ktorí nechodia do kostola. To znamená aj to, že chodíme na miesta, kde bežní ľudia trávia čas. Koniec koncov, robil to aj Ježiš. Trávil čas s ľuďmi v prostredí pre nich prirodzenom, bol s nimi tam, kde boli aj oni. Po livestreamoch, ktoré sa dotýkali aj témy pandémie Covid-19

sme vymysleli ďalší krok. Sériu štyroch live-streamov na tému rozprávka. O tom, že sme sa narodili do rozprávky, že svet okolo nás je čarovný, že si vymýšľame fantazijné svety, príčom v jednom takom žijeme. Že nie sme náhoda, že to má dôvod, že sme sa ocitli na planéte Zem, že sme odmietli

pôvodcu a tvorcu našej rozprávky, hoci len s ním môže byť táto rozprávka úplná, a že sme každý dostali rozličné talenty a rôzne dlhý čas a je na nás, ako ich využijeme. Napriek obmedzeniam, napriek prekážkam sa nám podarilo zapojiť sa a postupne spoločnými silami vytvoriť nádherné videá, na ktoré môžeme byť hrdí. Ako na obsah, tak na formu.

Božie požehnanie naozaj prichádza v časoch, alebo práve v časoch, ktoré vyzerajú najmenej príhodné pre požehnanie.

Nezrušili sa ani naše tímové stretnutia, iba sa presunuli do podoby zoom mítingov. Od začiatku pandémie sme nevynechali ani jeden pondelok, verne každý za svoju obrazovkou, spolu, a predsa nie spolu sme udržiavali tímového ducha, pracovné nasadenie a tempo.

A vztahy. Hlavne vztahy. Povzbudení výsledkami z doterajších live-streamov sme sa s chuťou vrhli do ďalšieho plánovania a príprav. Tešíme sa na to, čo nás čaká ďalej.

Vďaka uvoľneniam opatrení a spusteniu druhej a tretej fázy uvoľnovania sme sa mohli vrátiť k piatkovým športom na ihrisku. Bola to radosť vidieť sa spolu, dýchať čerstvý vzduch, prijímať vitamín D a športovať. Zašportovali sme si tak dobre a tak schuti, že sme si odniesli domov okrem radosti aj svalovicu.

Život je krásny. Kiežby sme sa z neho tešili každý deň. Ale nebyť smutných dní, nevedeli by sme, čo sú tie radostné.

Rachel Orvošová

Usilujte sa o pokoj a posvätenie

Rodina najmladšieho syna býva na samote. Deti sa rozhodli, že si v nedalekých krovinách z prútia urobia bunker. Keď sme ich s babkou zakrátko potom navštívili, s radostou nám túto novinu oznamili. Čakali od nás, že budeme zvedaví na ich prácu a pochválime ich vynaliezavosť. Nemohol som ich sklamať a išiel som si bunker obzrieť. Napadlo mi, že jablko nepadá ďaleko od stromu.

Videl som v nich vlastný obraz. Aj my sme mali v detstve snahu sa ukryvať a pozorovať dianie na ulici. Tešili sme sa, že vieme o ľudoch vonku a oni o nás netušia.

Biblia nás upozorňuje, že sa mylíme. Všetci sme pod Božím dohľadom. Jeho oči vidia celú Zem, aby dokázal svoju silu pri tých, ktorých srdce je obrátené k Nemu. Verím, že keď deti vyrastú, budú nasledovať rodičov v otázkach viery, ako Boží služobníci. Sme volaní, aby sme boli Božími napodobňovateľmi, ako milované deti. Akákoľvek nečistota a mrzké reči nech nie sú medzi nami, ako sa patrí svätým. Lebo to je Božia vôľa, naše posvätenie.

Začal sa nový školský rok. Skončila sa prázdninová voľnosť. Nastal čas nového zápolenia s úlohami, ktoré stoja pred deťmi aj dospelými. Deti budú získavať nové vedomosti a rodičia, učitelia, vedenie cirkevných zborov im bude pomáhať, aby sa zaradili do kolektívu spolužiacov. Máme ich naučiť, že nie sú na svete sami a spolunažívanie má platné pravidlá, ktoré usmerňujú naše správanie.

Deti sú formovateľné a našou úlohou je nevzdávať sa tvarovania ich charakteru. Máme im ukázať charakter dôstojného človeka, ktorý je drahý v Božích očiach. A ktorého syna otec nevychováva príse?

Ak znášame kázeň, Boh sa k nám správa ako k synom. Deťom treba dať najavo, že plnenie príkazov je povinnosť. Ich porušenie či nesplnenie sa trestá. Božia spravodlivosť je zakódovaná v každom z nás. Sme stvorení na Jeho obraz. Každému vadí krivda. V deťoch vyvoláva prudký protest, keď to vidia u dospelých. Dôstojný človek je morálna bytosť, preto nesieme zodpovednosť za svoje správanie. Deti vedia priať pokarhanie, sú si vedomé previnenia. Trest má byť primeraný previneniu. Keď dieťa v zlosti kopie do matky, lebo nechce vyhovieť jeho žiadosti, matka ho nemôže nepotrestať.

Detská dôstojnosť očakáva trest, znamená to, že ho mama berie vážne, že nie je k nemu ľahostajná.

Ani zločinci sa nevzdávajú ľudskej dôstojnosti. Často idú na políciu priznať svoju vinu, lebo chcú preukázať zodpovednosť za svoj čin, aby boli potrestaní.

Trest nás vedie k objektívному zhodnoteniu, ako žijeme. Apoštol Pavol v liste Židom varuje pred ľahko obklúčujúcim hriechom a vyzýva nás, aby sme sa podriadili nebeskému Otcovi. To prináša pokoj a ovocie spravodlivosti.

Vzájomnou výchovou urovnávame cestu spasenia, aby to, čo kríva, nevybočilo, ale radšej bolo uzdravené. Nezastupiteľné miesto pri tom majú spoločné modlitby, aby sme mali srdcia upevňované milostou v každom snažení.

Božia rodina má daný obraz v tom, že neradených napomína, malomyselných posmeluje, slabých sa ujíma a vo všetkom trpeľivo zhovieva.

Nie sме dokonalí, ale Bohom vdýchnuté písma máme na vyučovanie, karhanie a naprávanie, aby sme ako Božie deti boli dokonalí a pripravení konáť dobré skutky.

Bratia z Košíc

Děti na nás někde čekají

Je opravdu zvláštní se nyní po dvaceti dvou letech znova vracet k této otázce. Vše začalo roku 1998 a dítě jsme dostali v roce 1999.

Když jsme s manželem prošli začínajícím kolečkem prověrování naší rodiny, odeslali nás ze Šumperské sociálky na krajský úřad do Ostravy. Tam se nám začala věnovat jedna místní úřednice. Byla paní ve středním věku. Vkráčili jsme do zakouřené kanceláře. Posadili jsme se s manželem vedle sebe a ona naproti nám. Neměli jsme co ztratit, i když jsme mohli očekávat cokoli. Položila nám první otázku: Proč chcete poskytnout domov dalšímu dítěti, když jich máte doma již pět? A hned dodala i odpověď: Já mám jedno a to mi opravdu stačí. Měla syna ve věku našich dětí. Uvědomovali jsme si, že paní o nás opravdu už ví všechno. O tom, že manžel je kazatelem v církvi už mnoho let a jistě jí došlo, jakým směrem chceme přijaté dítě vést. Samozřejmě to byl náš plán, vést je k Bohu. Nic lepšího jsme těmto dětem přát nemohli, než najít milost v Ježíši Kristu a jeho pomoc pro jejich život. Protože jsme věděli, že tento rozhovor nebude pro nás tak snadný, šli jsme k němu v modlitebním ztištění. Věděla jsem, že manžel všechno lépe řekne než já a tak on začal odpovídat.

Byla to odpověď z našeho života, přesně o tom, jak jsme vše prožili a uvědomovali si to, že tyto děti na nás někde čekají a potřebují pomoc. Vrátili jsme se k našim dětem a mohli jsme říct svědecství naší rodiny. Jak vše u nás děláme a že opravdu ani ve větším počtu dětí není problém ještě nějaké přijmout. Manžel také řekl, že to byla hlavně moje prvotní myšlenka a on, že již žádné dítě nechtěl.

Dva roky jsem ho přemlouvala s jeho odmítavým postojem a potom jednou opravdu prožil, že bychom si měli nějaké dítě vzít, že je to jistě Bohu milá činnost. Paní úřednice napjatě poslouchala a bylo vídět, že se jí náš otevřený přístup opravdu líbí. Uvědomovali jsme si, že tam jsme možná naposledy a již nás nebude chtít pozvat na další sezení. Proto jsme se snažili i této paní sloužit, aby lépe poznala věřící lidi. Vzpomínám si, že neměla mnoho dalších argumentů ani otázek. Jen se nás ptala, jak my to děláme s našimi dětmi, že jsou tak v pohodě, když její syn jí dělá takové starosti. Najednou začala vyprávět o tom, jak její syn začal kouřit a ona neví co s ním dělat. V myšlenkách jsem si říkala, vždyť je mu sama příkladem a tak co by chtěla jiného? Manžel jí uměl velmi hezky odpovědět, vždyť byl kazatel.

Bylo to opravdu úsměvné. Zatímco ona nám měla dávat rady, potřebovala je sama. Tahle osoba nás měla prověřovat, jestli jsme dobrými uchazeči na pěstouny? Na toto setkání nelze zapomenout ani po letech. Sezení s touto paní jsme měli několik a vždy se nás ptala na řešení věcí, s nimiž si nevěděla rady. Po absolvování psychotestů a dalších povinných úředních procedur jsme byli ještě na několika školeních. Celé řízení trvalo jeden rok. Mnohokrát jsem si říkala, že to naše dítě někde zatím čeká a utíká mu vzácný čas. Přitom by už dávno mohlo být s námi. Vždyť je potřeba, aby se dostalo do rodiny co nejdříve! Když nám konečně přišel dopis o tom, že jsme vhodnými pěstouny, měla jsem velikou radost a těšila jsem se, že snad už brzy přivítáme mezi nás naši vymodenou holčičku. Několik měsíců jsem chodila na naše oddělení pěstounské péče a stále se ptala, jestli mají pro nás dítě. Vždy jsem odcházel s nepořízenou. Až před Vánoci, když jsem se tam byla znova zeptat, si úřednice mezi sebou řekly: „Že bychom změnili Kristýnce život?“ A hned přede mnou začala telefonovat do dětského domova. Vrchní sestra souhlasila.

Jednalo se o starší holčičku. Měl ji čekat převoz do jiného domova. Nechávali ji tam jen proto, že byla drobnější a stále čekala na maminku, až si pro ni přijde. O tom, jakými zvláštními okolnostmi jsme procházel, jsem již psala v Rozsévači v roce 2018, č. 7–8, v článku s názvem: „Jak to změnit?“ Všechna čísla Rozsévače jsou na internetových stránkách, kde je možno vše dohledat. Proč poskytnout domov nechťenným dětem? To je otázka, za kterou jsme vděčni. Mnohé je již z naší strany hotové, ale tyto, již dospělé děti, jsou stále součástí naší rodiny. Přejeme jim všem život s Bohem a jeho pomocí v nelehkých životních zkouškách, ale to už záleží jenom na nich. My s manželem se za ně každý den modlíme.

Dana Jersáková

Pozdrav z Malawi

Není to tak těžké pochopit

V roce 1939 napsal apoletik C. S. Lewis v jednom dopise následující slova:

„Zdá se, že proces života spočívá v tom, že si uvědomíme to, že pravda je tak dávná a prostá, že při vyslovení zní jako prázdná fráze.“

Pokusím se přeložit, co se pan Lewis pokoušel sdělit v kontextu porozumění Bibli. Čím jsem starší, tím víc si uvědomuj, jak nesmyslně komplikovaná je přijímaná teologie a jak je oproti tomu jednoduché, logické a hluboké dávné poselství Písma. Je ve skutečnosti tak jednoduché, že jej někteří lidé váhají přjmout.

Představte si tabuli učebnici a profesora, který na ni píše složité matematické rovnice, plné čísel, znaků a šipek, které je spojují. Asi něco podobného, na čem by pracoval Einstein a většina z nás by neměla nejmenší

ponětí o tom, co dělá. Dovolte mi zde podotknout, že v některých aspektech porozumění Bible se jedná o přijatou teologii. V ostrém kontrastu k tomu vypadá Písmo následovně: $1+1=2$, $2+2=4$ atd.

Bible nám podává jasné vysvětlení, podle něhož se máme řídit.

„Tento příkaz, který ti dnes udílím, není pro tebe ani nepochopitelný, ani vzdálený. Není v nebi, abys musel říkat: „Kdo nám vystoupí na nebe, vezme jej pro nás a ohlásí nám jej, abyhom ho plnili? Ani za mořem není, abys musel říkat: Kdo se nám přeplaví přes moře, vezme jej pro nás a ohlásí nám jej, abyhom ho plnili? Vždyť to slovo je ti velmi blízko, ve tvých ústech a ve tvém srdci, abys je dodržoval“ (Dt 30, 11–14).

Můžeme tedy vidět, že už od dob Mojžíše

je lidstvo postiženo nemocí, kterou můžeme nazvat *teologizace*. Naše interpretace toho, co Bůh řekl, jsou často tak spletité, že si musíme omotat loket, abyhom si dosáhli na nos. Příliš často věci natahujeme, aby zapadly do naší teologie.

Proč nemůže Písmo znamenat prostě to, co ve skutečnosti říká? Neříkáme, že všechna teologie je špatná a je potřeba ji vyřadit, ale potřebujeme se vrátit, čist Písmo a nechat se vést Duchem svatým k porozumění Božího slova. Také prosit Boha o Jeho nasměrování k plnění Jeho vůle v našem životě.

Žijme tedy naše životy v souladu s tím, co říká Pán Bůh skrze Písma, abyhom mohli Jeho slovo věrně a účinně reprezentovat druhým.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com

Vážím si ho a fandím mu

Vyrostla jsem na Valašsku ve vesnici, kde bylo zvykem chodit do kostela.

S rodiči a sourozenci jsme tam chodili také. O Bohu jsem přemýšlela a zkoumala, jestli je nebo není. Během středoškolských a vysokoškolských let jsem žila rozporuplným životem, vymetala jsem zábavy, strídala jsem kluky, a přitom jsem snila a přemýšlela o dokonalých vztazích a taky o Bohu a o světě. Utvárela jsem si názor na smysl života a na to, jak chci žít.

Ovlivnila mě například knížka Citadela od Antoine de Saint Exuperyho. Snažila jsem se číst i Bibli, protože jsem si mysla, že podle ní si utvořím názor na Boha, ale nerozuměla jsem jí.

Asi ve třetáku na vysoké se se mnou rozešel velmi chladně můj kluk a pro mě to byl jeden z dalších momentů, kdy jsem se zase obrátila k hledání, jestli Bůh je nebo není. Když na tu dobu vzpomínám, vybavují si, že jsem tehdy došla k určitému závěrům, které byly pro mě důležité: Že já sama neumím poznat, jestli Bůh je nebo není, ani to, jaký je, ale jestli existuje Bůh, o kterém mluví křesťané, pak je všechno kolem mě a má možnost se mi dát poznat. Začala jsem se obracet k Bohu v myšlenkách a říkala jsem Mu, že když se mi dá poznat, změním svůj život a budu žít tak, jak si On přeje.

Po nějaké době zaklepali na dvere mého pokoje na kolejí dva lidé, kteří se mě ptali, jestli si s nimi chci povídат o Bohu.

V rozhovoru s nimi jsem viděla, že o Bohu přemýšlejí logicky a podobně jako já. Říkali také, že přijali Ježíše Krista v modlitbě do svého života jako Pána a Spasitele. A nabídli mi, že i já můžu vyjádřit Bohu tuto touhu, v modlitbě Mu dát svůj život k dispozici a přjmout Krista. Říkali, že Bůh se k mé modlitbě přizná. Že mi odpustí hřichy a od té chvíle mě bude skrze Krista přijímat jako čistou a milovanou, a že pak budu moci přecházet do Boží blízkosti jako domů, protože už nic špatného a nesprávného nebude stát mezi mnou a Bohem.

A to všecko proto, že věřím v Krista.

Udělala jsem to.

Pak jsem začala chodit do tohoto studentského společenství na společná setkání a na skupinky biblického studia, později jsem se začlenila do protestantské církve. Součástí mého života se stala modlitba a přemýšlení o Bohu a o tom, jak věci jsou.

Postupně do sebe zapadly i věci v Bibli, kterým jsem předtím nerozuměla a všecko dohromady i s mým životem začalo dávat smysl. Chápu to jako jeden z darů od Boha, který své dary dává těm lidem, kteří Ho následují a vytrvale se k Němu modlí.

Přemýšlela jsem také o tom, komu dává Bůh spasu, přemýšlela jsem o jistotě nebo nejistotě spasení. Modlila jsem se za to a studovala jsem, jak o této oblasti učí Bible.

Po nějaké době jsem přijala ujištění, že já a v Krista věřící lidé jsme spasení pro svoji víru v Krista. Ne za zásluhy a za výkon, který podáváme, ale proto, že přiznáváme Kristu, že Ho potřebujeme, abychom se mohli dostat čistí do Boží blízkosti. Že vyznáváme své hřichy Bohu a přijímáme odpusťení skrze zástupnou oběť Krista na kříži.

Uvěřila jsem a stále věřím, že Bible je hlubokým zdrojem poznání o Bohu a o lidech.

Věřím a ověřuji si, že není teoretická anebo zastaralá, ale přináší čerstvé Boží slovo i do mých dnešních dnů a Bůh si intenzivně používá biblických textů, když mě provází životem. Jistě, i Bible se dá zneužívat nebo nemusíme dobře rozumět, co Bůh říká nějakými biblickými texty.

Ale to bych odbočila. Mám mluvit o začátcích své víry. Začala jsem také žít jinak, než jsem žila do té doby, na základě novozákonního učení o Duchu svatém.

Učila jsem se, že Bůh také mně dává svého Ducha jako svoji sílu do mých zápasů.

Že mám Bohu dovolovat, aby On sám mohl jednat ve věcech v mému životě.

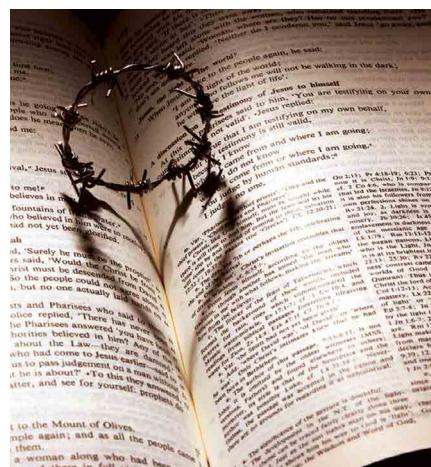
Že Mu mám o potřebách v mému životě říkat, že Ho mám prosit, aby v nich jednal, a On to bude dělat.

Koneckonců to tak dělal už mnohem dřív, od začátku mého hledání.

Když jsem dokončila vysokou školu, bydlely jsme na podnájmu s dalšími kamarádkami. A věřte nevěřte, dvě z mých spolubydlících začaly po čase pracovat v TWR.

Začínala devadesátá léta minulého století a TWR se mohlo přesunout ze zahraničí do Československa, konkrétně do Brna. Studentské společenství, do kterého jsme chodily, bylo silně zaměřeno na to, aby se k dalším lidem dostala dobrá zpráva o spasení skrze Krista. Toto zaměření mně dává pořád hluboký smysl. Také TWR mělo a má toto evangelizační zaměření.

Začala jsem poznávat lidí, kteří v TWR pracovali. Viděla jsem, jakou byli kolegové z TWR mým spolubydlícím oporou i v osobním životě. Viděla jsem naddenominační

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz.

spolupráci v době, kdy se to v církvích příliš nenesilo. Seznámila jsem se s lidmi, kteří dřív připravovali vysílání z Monte Carla a z Tirany a s ohrožením vlastního bezpečí pořizovali v době totality pro vysílání na hrávky a pašovali je za hranice.

Viděla jsem, jak se staví pro rádio nová budova v Líšni v souhře odvážných lidí se srdeči nasměrovanými k Bohu, kteří práci vedli, štědrých dárčů, mnoha brigádníků atd.

Při této stavbě jsem pro budovu vyřizovala stavební povolení. Viděla jsem, jak rádio vstupovalo do československého internetového vysílání, zase za spolupráce s mnoha věrnými, štědrými a obdarovanými lidmi.

V té době jsem byla externí moderátorkou. V současné etapě jsem svědkem toho, jak rádio nastoupilo cestu celodenního českého vysílání.

Opět je to možné pouze za spolupráce a podpory mnoha věrných, štědrých a obdarovaných lidí, kteří milují Boha.

Stala jsem se ted' interní pracovnicí rádia.

Na starost mám tvorbu pořadu Modlitby podle Bible, redakční přípravu pořadu Polklady z archivu, začínám opět moderovat a vyřizuj poštu.

Jaký je můj vztah k TWR / Rádiu 7?

Vážím si ho a fandím mu. Považuji ho za důležitý nástroj k nesení evangelia lidem, které dosud Krista neznají, i duchovní podporu věřícím posluchačům.

Helena Brdečková

Bratr kazatel Milan Kern slaví 75. narozeniny

V letošním roce (13. 9. 2020) slaví bratr kazatel Milan Kern 75. narozeniny.

V roce 2015 jsme četli v Rozsévači č. 9 podrobný bratrův životopis. Proto se jím dnes už nebudeme zabývat, ale zaměříme se na život bratra kazatele dnes. V současné době bratr slouží jako kazatel ve sboru BJB Blansko, kde se chystá slavnostní blahopřání k jeho letošnímu půlkulatému výročí.

Při této příležitosti jsme bratrovi položili několik otázek:

Bratře kazateli, letos můžeme s vámi slavit vaše 75. narozeniny. Stále jste kazatelem a nyní pracujete ve sboru BJB Blansko. Jak se cítíte v této náročné službě?

Především cítím před Bohem velikou zodpovědnost za svou duchovní službu. Nejde jenom o zajištění služby kázání, na kterou nejsem sám, ale podílí se na ní i další bratři. Modlím se za to, abychom více zasáhlí lidi zvenčí. Modlím se zvláště za duchovní růst mladých lidí ve sboru, aby se stali dobrými služebníky, kteří budou sdílet svou víru se svými kamarády.

Známe vás jako neustále činného člověka, jakoby vám síly neubývaly. Spolu s vaší manželkou lvou jste lektory na kurzech pro manželské páry i na večerech pro manželes. Pro letošní rok jste napsal Slova života a jsou jistě i jiné aktivity, o kterých nevíme. Jak to všechno zvládáte?

Ano, jsem činný, ale ne přímo workholik. Práce pro mne není seberealizace, ale především službou. Když jsem měl končit službu předsedy VV, modlil jsem se za to, jak dál, jak se podílet na nějaké duchovní službě. I když jsem měl spoustu dlouho odkládáných úkolů kolem domu apod., nechtěl

jsem další léta života strávit jenom tímto směrem. Jsme spolu s manželkou vděční, že můžeme zvládat obojí, běžné úkoly v rodině i duchovní službu. S vděčností za danou sílu jsme přijali i svůj úkol ve sboru v Blansku. **Také nepamatuj, že byste byl někdy nemocný. Mohl byste nám dát nějaký recept na zdraví?**

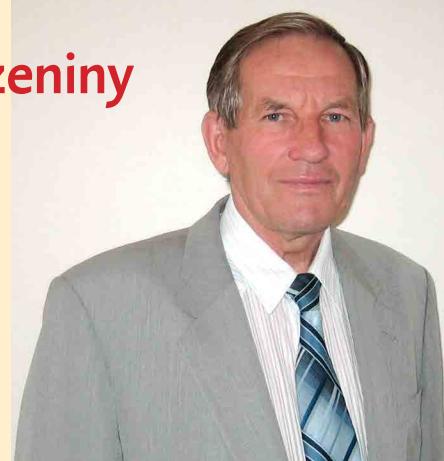
Nějaké ty menší zdravotní problémy se během života vyskytly, ale nic vážného. Za celou svou službu kazatele jsem neměl jedinou neděli, kdy bych místo kázání ležel nemocný v posteli. Recept na takové zdraví však nemám, vnímám to jako velký Boží dar, za který denně děkuji. Ale je pravdou, že mám dost pohybu, nechybí mi fyzická práce a u počítací sedím jen nezbytně nutnou dobu.

Z čeho jste měl během vašeho života největší radost?

Těch radostí bylo hodně, ale snad největší radost byla, když v brněnském sboru přibylo hodně nových, spasených lidí. Nebyl to tedy jednorázový zážitek, ale léta trvající stav ve sboru.

A naopak, co bylo pro vás největším zkámaním?

Opět, není to jednorázová zkušenosť. Asi před dvaceti lety jsem říkal: Společenská a tím i duchovní situace v naší společnosti se mění po dvaceti letech. Tak přišel rok 1968, 1989 a čekal jsem, že kolem roku 2010 dojde v naší společnosti k pozitivnímu obratu, lidé nebudou spokojeni jenom s blahobytom a svobodou, ale začnou hledat hlubší smysl života. Jsem opravdu zklamán, že zatím nevidím žádné náznaky takového obratu. Duchovní lhostejnost přetrívá a lidé jsou dnes stále těžko oslovitelní evangeliem.

Nevíme, co má pro nás Pán Bůh připraveno a jaký je Jeho plán, ale dovolte mi, ukončit náš rozhovor Božím slovem: „Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujmě vlády“ (Iz 40, 10).

Milý bratře kazateli, i redakční rada Rozsévače vám přeje do dalších let stálé bohaté Boží pozehnání, radost a pokoj v srdci, Boží sílu a zmocnění Duchem svatým ke službě evangelii Pána Ježíše Krista.

Děkujeme vám za to, že jste stále nositelem Božího pokoje všude tam, kam vás Bůh posílá.

Rozhovor připravila Marie Horáčková

Jdi na svoje místo

„Za časného jitru se Abraham vrátil k místu, kde stál před Hospodinem“ (Gen 19, 27).

Nedávno jsem si při četbě jednoho článku uvědomila, jak je důležité místo, kde se denně setkáváme s Bohem a v tu chvíli mi blesklo hlavou putování Izraele pouští, stánek setkávání. Budování svatyně pro setkávání lidu s Bohem bylo sice něco jiného, svatyně měla zcela zvláštní poslání a účel pro Izrael, ale bylo to přece jen místo, kde se Mojžíš setkával s Bohem, kde s Ním mluvil.

Účelem tohoto článku však je ukázat na věrné jednání Božích mužů před řešením nějakého obtížného úkolu. V životě mne zastaví něco velmi těžkého, co sama v žádném případě nemohu zvládnout. A řeknu si: Co teď? Přečetla jsem si znova biblické pasáže, které se k tématu vztahují. Abraham měl svoje speciální místo, kde se setkával s Bohem.

„Za časného jitru se Abraham vrátil k místu, kde stál před Hospodinem“ (Gen 19, 27).

Stejně tak Daniel šel na místo setkávání s Bohem, když byl jeho život v ohrožení:

„Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vesel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve“ (Da 6, 11).

Také Ježíš měl speciální místo: **„Časně ráno, ještě za tmy, ustal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil“ (Mk 1, 35).**

Jelikož modlitba byla pro Boží muže to nejlepší, co mohli udělat, vyplývá z toho i pro mne jediné: Abych si vytvořila v životě místo pro setkávání s Bohem. Když hrozí, že mne převálcují problémy a tlaky, musím jít na svoje místo, kde všechno předložím Pánu. Když potřebuji vedení, také jdu na svoje místo, kde mám být. Také jsem četla, že autor chvalopřevů William Walford napsal tato časem prověřená slova: „Sladký čas, kdy se modlit smím! Od světa s jeho soužením

mne volá, k trůnu Otcovu mé touhy vznášet znovu. Když bolest nebo smutek mám, zde úlevu vždy nalézám; i léčky zlého mařit zná modliteb chvíle vítězná!“

Moje místo k modlitbám může být kdekoliv, ale někde by mělo být. Na místo, kde trávím čas na modlitbách, se vracím s potěšením. Pán Bůh je moje útočiště, hrad přepevný. U Něj jsem v bezpečí. David napsal: **„Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přecká noc ve stínu Vsemocného“ (Ž 91, 1).**

V jedné úvaze Mana pro tento den jsem četla slova: „Boží slovo v Písmu není statické, ale dynamické a mocné. Má moc předat nový život, uvolňuje milost, moc a zjevení. Boží slovo je mečem od Boha, s jeho pomocí můžeme bojovat proti satanovi. Sám Pán Ježíš Písmo často používal.“ Jen On sám mne vždy znova pozvedne v Jeho milosti k práci podle Jeho vůle.

Marie Horáčková

Vždyť Pán Bůh to nevidí

Brzy ráno jsme se posadili na verandu s hrkem kávy a obdivovali okolní egyptskou přírodu. Kvetoucí keře se skvěly rovnou před námi na udržovaném zeleném pažitu. Ale co to? Pod keřem vyčuhuje modré víčko. Při důkladnějším zkoumání je odhalena celá plastová lahev a nedaleko se povaluje žlutý obal od oplatek. Ale to nic, říkám si. Tamhle se blíží pracovní úklidová četa. A opravdu. Jeden z těch hochů, oblečených do slušivých zelených mundurů, nesl hrábě a jal se s nimi na trávníku pracovat. K mé radosti došel až ke zmíněnému keři. Ozval se skřípavý zvuk, jak hrábě narazily do plastové lahve. Ta se však posunula tak, že nebyla z chodníku vidět. Možná z toho důvodu, že každý den odpoledne tudy jezdilo vozítka s kontrolory čistoty areálu. Dále hrábě obkroužily žlutý papír, který tam bude ležet celý týden. Uvědomila jsem si, jak často schovávám věci, aby nebyly vidět, a zapomínám, že Boží oči vidí všechno. A hned je mi jasné, že nepotřebuji upravovat jenom částečně, ale potřebuji celkový pořádný úklid svého nitra. Potřebuji nové, čisté srdce, nejen částečně upravené. Modlím se slavy žalmisty: „**Stvoř mi, Bože, čisté srdce**“ (Ž 51, 12). „**Vyčisti mne prosím dokonale a napln mne Tvým Duchem svatým, abych mohla být Tvoj dobrou služebnicí.**“

Marie Horáčková

Disciplína

Kto z nás má rád disciplínu? Kto sa jej rád podriaduje? Generácia mužov, ktorí prešli základnou vojenskou službou, na tento pojem v praxi spomína so zmiešanými pocitmi. Tí, ktorí boli alebo sú vo vedúcich funkciách, mi dajú za pravdu, že bez patričnej disciplíny nie je možné existovať.

Prečo o tom píšem? Pred Veľkou nocou sme ako seniori do domácnosti dostali od primátora list, ktorého obsahom boli dve rúška a časopis. Na jeho zadnej strane boli rady s ilustráciami, ako sa chrániť pred vírusom COVID-19, pod názvom „Naša jediná vakcína je disciplína“. V utorok po Veľkej noci sme dostali (iste aj vy) SMS od Úradu verejného zdravotníctva, asi s týmto znením: „Dakujeme, že ste boli cez sviatky doma, jediná ochrana pred pandémiou je len naša disciplína. Vydržme, zvládneme to.“

V súvislosti s pojmom disciplína som musel myslieť na našu duchovnú disciplínu. V rôznom ohľade, v rôznych situáciach, vlastne dennodenne. V Biblia som priamo nenašiel pojem disciplína.

V slovníku cudzích slov je o disciplíne napísané toto: 1. dobrovoľné alebo povinné zachovávanie stanoveného poriadku, zásad, správania, 2. prísný poriadok. V latinsko-slovenskom slovníku pod pojmom disciplína bolo okrem iného aj toto: výchova, spôsob života, zásady, poriadok. Zaujalo ma tu ale ešte aj niečo iné – pod slovom disciplína bolo slovo discipulus = žiak, prívrženec, nasledovník, učenec (učeník).

Nie som kompetentný vysvetľovať tieto dve slová z odborného hľadiska. Ale čo poviete na súvislosť medzi slovenskými slovami: prikázanie a učenec? Pán Ježiš sám povedal: Ak ma milujete, zachovávajte moje prikázania (J 14, 15). Vo všeobecnosti sa podriadujeme autorite (sme disciplinovaní) z rešpektu k nej. Ale Pán Ježiš tu hovorí o láske k Nemu.

Podriadujeme sa Božiemu slovu, zachovávame Ho, lebo milujeme Pána Ježiša. On sám bol poslušný svojmu Otcovi, aby naplnil plán spasenia. A On povedal – učte sa odo mňa.

Vírus COVID-19 má niekoľko mutácií, zatial proti nemu nie je zaručený liek. Ale proti duchovnému vírusu – hriechu, nech má (a on ich má neúrekom) akékolvek podoby („mutácie“), je osvedčený liek – krv Pána Ježiša. V tej krvi leží moc a my môžeme byť ochránení od nebezpečenstva hriechu. Krv Ježiša Krista nás očistuje od každého hriechu. On je zmierením za naše hriechy, no nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta. Podla toho vieme, že sme Ho poznali, ked zachovávame Jeho prikázania. To je tá spomínaná disciplína v tom pravom slova zmysle. To je návod na život bez vírusu hriechu. To je to slávne víťazstvo skrize obeť Pána Ježiša. To je naša nádej. V týchto dňoch máme obrovskú šancu z milosti Božej preskúmať svoj život vo svetle Písma a dať si ho do poriadku. Počas veľkonočných sviatkov sme mali úžasné možnosti, viac ako inokedy, počúť posolstvo o kříži Pána Ježiša. A v čom spočíva naša disciplína? Nezahrávať sa s hriechom, žiť čistý a svätý život, aby si Pán Ježiš pripravil Cirkev slavnú, na ktorej niet poškvry ani vrásky, ani nič podobné, aby bola svätá a bez poškvry (Ef 5, 27).

Na záver mi dovolte parafrázoať jednu našu duchovnú pieseň: **Až rúško z tváre odstráním, naplnho ústa otvorím, budem ďa chuáliť z horlenia, ó, sladká chvíľa modlenia. Pridajte sa ku mne oslavovať Pána Ježiša. Naša jediná duchovná vakcína – bezvýhradne účinná – je kru Pána Ježiša.**

Božie zasľúbenia

V každej situácii potrebujeme celkom konkrétnu Božie zasľúbenie, na ktorom môžeme založiť svoju vieri. Úžasné je, že tieto zasľúbenia máme dané!

Pre osamelých: „Ajhla, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta“ (Matúš 28, 20).

Pre slabých: „Moja moc sa v slabosti dokonáva“ (2. Korintským 12, 9).

Pre ustarených: „Na Noho uvalte všetky svoje starosti, lebo On sa o vás stará“ (1. Petra 5, 7).

Pre zarmútených: „Nebuďte smutní, lebo radosť z Hospodina je vašou silou“ (Nehemiáš 8, 10).

Pre chorých: „Ja, Hos-podin, som tuo lekár“ (2. Mojžišova 15, 26).

Pre každú situáciu života nám dal Pán Boh zasľúbenie, aby sme sa mohli celkom konkrétnie vo viere na tento Boží slab spoľahnúť.

Vo viere vidíme mocného Pána. Vo viere vidíme prúdy požehnania, ktorími nás chce zaplatiť. Prediný Boh!

On čaká, kým v dôvernej modlitbe prijmeme Jeho zasľúbenia. Pripojme sa k vyznaniu proroka Izaiáša: „Čo môžem hovoriť? Ved' čo mi povedal, to On aj vykonal“ (Izaiáš 38, 15).

E.P.

Vztah vzniká láskou a péčí o dítě

Ríká Lenka, která společně s manželem vychovává celkem sedm dětí. V roce 2012 jí do rodiny k pěti biologickým dětem přibyly postupně dvě děti pěstounské, Natálka a Adámek. Myšlenka přijmout do rodiny opuštěné dítě provází Lenku už od dětství. „Chodili jsme často kolem dětského domova a moje maminka mi vyprávěla o dětech, které tam žijí,“ vzpomíná a dodává: „Vždycky jsem si přála mít velkou rodinu, proto máme pět vlastních dětí. Když se nám narodila nejmladší Verunka, hodně jsem začala přemýšlet o tom, jak nevšechny děti mají štěstí žít v rodině. Tehdy jsem si uvědomila, že bychom mohli pomoci i my.“

Proč ne?“ Lenka vzpomíná, že manžel byl v první chvíli docela zaskočený, přece jenom pět vlastních dětí je na dnešní poměry

Ján Baláž, BJB Košice

hodně. Nakonec ji ale podpořil a společně jsou přesvědčení o tom, že pěstounská péče má smysl.

Přípravy, očekávání a předávání

Po podání žádosti na obecním úřadě začalo období příprav a školení, které Lenka hodnotí kladně: „Školení hodnotím jako potřebné, dozvěděla jsem se tu spoustu nových informací, na některé záležitosti jsem se začala dívat z jiného úhlu pohledu.

Seznámili jsme se zde i s lidmi, kteří se stejně jako my rozhodli jít touto cestou a bylo příjemné s nimi sdílet svá očekávání i případné obavy.“ V průběhu příprav se žadatelé seznamují i s takovými informacemi jako jsou projevy psychické deprivace dětí nebo role biologických příbuzných v životě přijatých dětí. „Někdy mi případalo, že nás školitelé trochu odrazují a straší, ale vnímala jsem to tak, že je to záměr, že pokud člověk nevydrží toto, jak pak může zvládnout opravdové nelehké situace v životě?“

Ačkoliv se období čekání na dítě zdálo nekonečně dlouhé, přišel den, kdy se rodina seznámila s jejím novým členem. Za osmiměsíční Natálkou se rozjeli k pěstounům na přechodnou dobu, kde po dvou návštěvách začalo tzv. období předávání. „To znamenalo bydlet u pěstounů na přechodnou dobu a snažit se Natálku na sebe navázat tak, aby se cítila u mě v bezpečí. Příslušná ke mně a mohla jsem si ji odvézt domů,“ vzpomíná Lenka a dodává: „Vím, že kdybych Natálku přebírala z ústavu, nebyla by taková, jaká je. Pěstounská péče na přechodnou dobu má velký význam, ale musí být opravdu krátka-dobá. Dítě by mělo jít do rodiny co nejdříve.“

Pro druhé dítě, Adámka, si jeli přímo do porodnice.

Přibližně za rok po předání Natálky rodinu nečekaně informovali, že se narodil její brářek a že pokud by měli zájem stát se pěstouny i dalšímu dítěti, mohou si Adámka vyzvednout rovnou z porodnice. „Ty pocity se nedají popsat, těšili jsme se na něj úplně všichni, hned jsme se za ním jeli podívat,“ vzpomíná Lenka. „Brzy jsme si ho už mohli odvézt domů. Museli jsme tehdy stihnout vše připravit za šest dní, ale to nebyl problém. Byli jsme šťastní.“ Lenka ovšem věří, že vazby mezi ní a přijatými dětmi budou stejné jako s vlastními dětmi i v dospělosti. Říká, že vztah vzniká láskou a péčí o dítě a je jedno, jestli se vám narodí nebo ho přijmete za své.

(red.)

Spomíname

Vďaka patrí všetkým priekopníkom a zvestovateľom radostnej zvesti, ktorú niesli do našich miest a dedín v minulom storočí. Mladšej generácií, ale aj širokej čitateľskej verejnosti Rozsievača pripomíname ich prácu a pôsobenie súhrne raz v roku pri príležitosti ich okrúhleho výročia narodenia alebo úmrtia aspoň krátkym prehľadom životopisu.

Tým chceme plniť Božiu výzvu tlmočenú autorom Listu Hebrejom: „Pamätajte na tých, čo vás viedli a hľásali vám Božie slovo...“ (Hb 13, 7).

Výročie narodenia:

Marko Michal (26.10.1880 – 15.10.1959). Životnú pút brata kazateľa sme si pripomenují pri výročí úmrtia – pozri Rozsievač 09/2019. Tento rok si pripomíname 140. výročie jeho narodenia.

Král Emil

(27.10.1910 – 14.7.1986). Narodil sa v Dolnej Štubni (okres Martin) veriacim rodičom, členom Kresťanských zborov. Ako deväťročný uveril v Pána Ježiša a ako pätnásťročný sa dal na vyznanie viery pokrstenie. Študoval na Gymnáziu v Kremnici a na Obchodnej akadémii v Bratislave. Tu začal pracovať medzi mládežou v Kresťanských zboroch. Jeden rok pracoval v Prešove, kde navštěvoval zbor Cirkvi bratskej (vtedajší Jednota českobratské).

V roku 1934 sa oženil so sestrou Klárou, rod. Tomášekovou, ktorá mu bola veľkou oporou v práci a aj ona pracovala v zbere ako učiteľka nedelejnej besedy. Okrem rokov 1947 – 1949, keď bol pracovne preložený do Ružomberka, žil od roku 1936 so svojou rodinou až do odchodu na večnosť v Bratislavě. Aj tam sa hneď po príchode ujal práce v malej skupine ružomberských veriacich. Veľmi obetavo pracoval v Kresťanských zboroch v Bratislavě až do roku 1940, keď štátne orgány vydali Kresťanským zborom zákaz zhromažďovania sa. Po dohode s BJB sa začali spoločne schádzať a spolupracovať. Hoci po oslobodení sa opäť obnovila práca v Kresťanských zboroch, brat zostal v BJB a stal sa jej členom a aktívnym služobníkom a pracovníkom cirkev na rôznych frontoch. Laickým kazateľom zboru BJB Bratislava bol v rokoch 1945 – 1984. Bol členom Ústrednej rady starších BJB v ČSSR a tajomníkom Rady starších BJB v SSR (1969 – 1984). Všetku túto prácu na Pánovej vinici konal popri civilnom zamestnaní až do roku 1972, keď odišiel na dôchodok. No v práci pre zbor a cirkev pokračoval ďalej. Trvalo slúžil nielen bratislavskému zboru, ale v rámci svojich funkcií aj ďalším zborom, najmä na Slovensku. Od roku 1969 pracoval v redakcii Rozsievača a pripravoval pomôcku Slová života ku každodennému štúdiu Božieho slova. Pre slabost tela ukončil v roku 1984 aj prácu na

Božej vinici. Pán si ho pozval k sebe 14. júla 1986.

Výročie úmrtia:

Piroch Ján Pavel (22.5.1902 – 9.7.1990). Narodil sa v Jelšave v evanjelickej rodine. Ján bol výborný žiak, preto správca školy naliehal, aby ho dali na ďalšie štúdiá. No v čase prvej svetovej vojny to nebolo možné, a tak sa pustil v šlapach svojho otca a učil sa u neho za mechanika. V roku 1910 priniesol do Jelšavy brat Ján Rusnák, matkin švagor, zvest evanjelia a v roku 1912 boli Jánovi rodičia na vyznanie viery pokrstení spolu s ďalšími veriacimi. Ján uveril v Pána Ježiša ako devätnásťročný.

V roku 1921 bol v Prahe založený teologický baptistický seminár, na ktorom Ján získal teologicke vzdelanie a v roku 1925 bol ordinovaný za kazateľa. Bol veľmi nadaný najmä na cudzie jazyky. Ovládal sedem rečí, okrem slovenčiny a češtine aj maďarčinu, angličtinu, francúžtinu, nemčinu, latinčinu, gréčtinu a hebrejčinu. Vzhľadom na schopnosti, ktorými bol Bohom obdarovaný, išiel na dva roky študovať do USA na Baptistický seminár v Chicagu. Zároveň bol aj v rokoch 1926 – 1927 kazateľom tamojšieho zboru. No koncom roka 1927 si ho zbor v Liptovskom Mikuláši zvolil za kazateľa, tak sa vrátil na Slovensko. Spolu s manželkou si vzali na starosť aj vydávanie a administráciu časopisu Rozsievač. V roku 1930 bol zvolený za predsedu baptistickej mládeže a v roku 1937 za predsedu BJB v ČSR. Plných 12 rokov pracoval a žil v L. Mikuláši a popri bohatej a rozsiahlej misijné práci zmaturoval na Gymnáziu v L. Mikuláši a diaľkovo študoval na Karlovej univerzite v Prahe.

V októbri 1939 odovzdal prácu kazateľa aj redaktorskú prácu a s rodinou (mali dve dcéry) odcestoval do Chicaga. Aj tam pracoval na duchovnom poli. Dvadsať päť rokov bol redaktorom časopisu Pravda a slávna nádej, ktorý vydávala Čsl. baptistická konvencia v USA a Kanade. Spoluredaktorkou bola jeho verná manželka Antónia. Pracovala aj na príprave spevničky Piesne duchovné, ktorý naši krajania poslali po vojne ako dar svojim

Spomínanie

krajonom. Dnes ho poznáme pod názvom Červený spevník (odvodené od väzby). Po piatich rokoch nastúpil službu kazateľa zboru v Minneapolise. Tento zbor založili v roku 1917 vystáhovalci z Vačza.

V roku 1947 povolal mikulášsky zbor manželov Pirochovcov opäť na Slovensko. Desať mesiacov slúžil brat Ján P. Piroch svojim rodákom nielen v L. Mikuláši, ale vo viaceroch zboroch. Tesne pred politickým prevratom vo februári roku 1948 sa im podarilo vrátiť k svojej rodine do Ameriky.

Stal sa kazateľom vo Windsore v Kanade a aj tam pokračoval v práci na vydávaní časopisu Pravda a slávna nádej. Z Božej milosti sa dožil požehnaného veku 88 rokov.

Pospíšil Vilém (7.12. 1907 – 12.7.1980). Narodil sa v obci Michalovka na ukrajinskej Volyni veriacim rodičom. Po skončení štúdia na nižšej strednej škole v ruskom a poľskom jazyku, prerušenom prvou svetovou vojnou, pomáhal rodičom na gazdovstve. V sedemnásť rokoch odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi, v roku 1925 bol pokrstený a stal sa členom baptistického zboru v Mirotíne, kde sa podieľal na službe Slovom. V roku 1930 išiel študovať na Teologický baptistický seminár do Lodži a po jeho ukončení pracoval v rokoch 1933 – 1934 ako cestujúci kazateľ. Oženil sa s Olgou Volanskou a do ich rodiny Pán Boh požehnal dvoch synov Miloslava a Jána. Obaja sa stali baptistickými kazateľmi.

V rokoch 1934 – 1945 pracoval ako kazateľ v zbere v Tarnove. Koncom roka 1945 odišiel so svojou rodinou a ďalšími českými reemigrantmi do vlasti svojich predkov. Usadili sa na severnej Morave v obci Vikýrovce, kde sa brat v roku 1946 ujal zborovej práce v miestnom zbere baptistov. Pod jeho vedením a Božím požehnaním zbor rásťol duchovne aj do počtu.

Jeho práca bola násilne prerušená, keď v dobe politickej perzekúcie cirkví bol v roku 1955 zatknutý a odsúdený na tri a pol roka väzenia. Ked sa v roku 1958 s podlomeným zdravím vrátil, nesmel už vykonávať prácu kazateľa. Až do roku 1968 pracoval ako robovník v Eternitových závodoch v Šumperku. Od roku 1969 opäť slúžil vikýrovickému zboru ako kazateľ až do roku 1971. Potom prijal ešte na dva roky (1971 – 73) pozvanie zboru BJB v Prahe na Vinohradoch a v ro-

koch 1975 – 1977 slúžil ako kazateľ zboru BJB v Chebe. Tam ukončil aktívnu kazateľskú službu ako sedemdesiatročný a odišiel na dôchodok do Vikýrovic.

Brat kazateľ Vilém Pospíšil bol významný a mocný svedok evanjelia. Kázne boli prísné biblické, poznamenané osobnými skúsenosťami s Bohom a životným utrpením, a preto mali moc.

Kešjar Michal (15.3.1916 – 27.8.1980). Narodil sa v Békescsabe v Maďarsku v rodine slovenských rodičov. Jeho otec pracoval v tamojšom zbere ako učiteľ nedelnej školy. Otcova aktivita veľmi zapôsobila na syna Michala.

Po prvej svetovej vojne sa Kešjarovci prešťahovali do Československa do obce Miloslav. Brat M. Kešjar si krátko po prijatí Pána Ježiša za svojho Spasiteľa zvolil ako svoje poslanie službu cirkvi. V rokoch 1934 – 1938 študoval na Baptistickej bohosloveckej seminárii v Prahe. Jeho prvým kazateľským pôsobiskom bol malý zbor BJB v Jelšave. V tomto období sa oženil so sestrou Boženou Kováčovou z Liptovského Mikuláša. Kazateľskú službu nastúpil v tažkom období začínajúcej sa druhej svetovej vojny. V roku 1942 ho povolal za kazateľa zbor BJB vo Vavrišove. Podmienky práce v zbere počas vojny boli tažké, ale brat kazateľ s nádejou očakával úsvit nových dní.

V myсли mu dozrievaťa myšlienka vybudovať vo Vysokých Tatrách zotavovňu, ktorá by slúžila cirkvi. Myšlienka prerástla v čin – je to rekreačné stredisko J. A. Komenského v Račkovej doline, ktoré dnes slúži ako rekreačné a školiace centrum nielen našej cirkvi.

V roku 1948 nastúpil za kazateľa do Bratislavu po bratovi K. Vaculíkovi, ktorý odišiel do dôchodku. Veľmi tažko opúšťal bratstvo i krásny Liptov, všetko mu prirástlo k srdcu, ale povedal: „Pán volá, musím ísť.“ V tažkých päťdesiatych rokoch, ktoré prežívala nielen naša cirkev, musel ukončiť kazateľskú prácu, neprávom bol obvinený a odsúdený na päť rokov za špionážnu činnosť vo vykonštruovanom procese. Vo väzení si odsedel polovicu trestu. Manželka s tromi deťmi sa odštáhovala do Miloslavova. Po prepustení v roku 1955 nesmel vykonávať kazateľskú činnosť, nastúpil do civilného zamestnania ako žeriavnik a neskôr do Čemických závodov J. Dimitrova v Bratislave. V roku 1967 ho cirkev znova povolala do kazateľskej práce. Rozhodovanie nebolo ľahké. Ale keď sa presvedčil, že ho volá Pán Cirkvi, opustil civilné zamestnanie a prijal miesto kazateľa v Nesvadoch.

Na konferencii v Brne v roku 1969 bol zvolený za predsedu Rady BJB na Slovensku. K práci v rozsiahлом zbere v Nesvadoch pribudla ďalšia práca – navštěvoať zbyty na Slovensku a slúžiť v nich.

V roku 1975 odišiel do dôchodku brat Václav Tomeš, predsedu Ústrednej rady BJB v Československu a na jeho miesto cirkev zvolila brata M. Kešara. Z tohto dôvodu

odchádza zo zboru Nesvady a vracia sa s manželkou do rodinného domu v Miloslavove. Jeho novým pracoviskom sa stala vzdialená Praha. Okrem povinností predsedu navštěvoval každú nedeľu zbyty v Čechách a na Slovensku. Napriek chorobe, ktorá v ňom hľadala, pracoval verne na diele, ktoré mu Pán zveril. Bol to človek, ktorý neznášal roztržky a nedorozumenia, človek, ktorý vedel potešiť a povzbudiť. Posledným odkazom pre cirkev bolo, aby sme vysoko zodvihli pochodeň vieri a statočne ju niesli, nech je Kristovo svetlo jasne viditeľné.

Titěra Pavel (25.1.1921 – 23.1.2000).

Narodil sa v Jeníchově na Mělnicku. Jeho duchovný život od detstva ovplyňovali otcove sestry, ktoré boli dôstojničky Armády spásy. Pre cestu vieri sa mladý Pavel rozchadol v dvanásťich rokoch. Začal študovať na reálnom gymnáziu v Prahe, no keď otec opustil rodinu so štyrmi deťmi, musel prerušiť štúdium a nastúpil do práce.

Jeho duchovný vývoj výrazne ovplynil kazateľ Jednoty českobratskej František Urbánek, preto si ho brat Pavel po celý život ctí ako svojho vzácnego pastiera a učiteľa. Brat Pavel Titěra zvestoval evanjelium od svojej mladosti, či už v uniforme Armády spásy alebo v civilé v Jednote českobratskej. Po skončení druhej svetovej vojny sa aktívne zapojil do práce pri oslobodzovaní väzňov v koncentračnomtábore v Terezíne spolu so sestrou Evou Bružkovou, s ktorou uzavreli manželstvo v roku 1945.

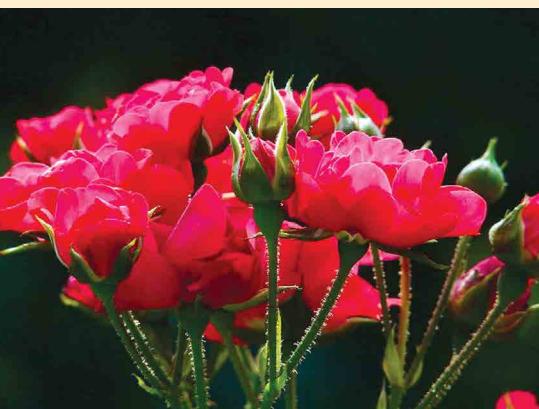
Rodine Pán požehnal štyri deti.

V roku 1948 ukončil civilné zamestnanie a venoval sa plne duchovnej službe. V rokoch 1948 – 1950 pracoval ako diakon zboru Jednoty českobratskej v Rakovníku. V rokoch 1950 – 1955 bol kazateľom Jednoty bratskej v Holešove. Ale už v roku 1953 bol pokrstený v zbere BJB v Rokytnici-Vsetíne. K rozhodnutiu stať sa baptistom ho priviedol priateľ a neskorší kazateľ Miloš Šolc st. V roku 1955 sa stal kazateľom brnianskeho zboru BJB, kde slúžil 27 rokov. Službu ukončil v roku 1982, aby pokračoval ako predseda Ústrednej rady starších BJB. V roku 1956 zmaturoval a v roku 1969 dialkovo absolvoval štúdium na Komenského evanjelickej teologickej fakulte v Prahe. Doktorát teológie získal na Evanjelickej bosloveckej fakulte v Bratislave.

V roku 1969 bol Pavel Titěra zvolený za predsedu českej časti BJB a zároveň sa stal redaktorom obnoveného časopisu Rozsievač. Deväť rokov bol predsedom Ústrednej rady starších BJB v ČSSR až do rozpadu totalitného systému v roku 1990.

Spolu s manželkou sa zaslúžili o vznik Biblickej školy BJB v Olomouci. V roku 1995 vznikol v Olomouci samostatný zbor BJB, kde sa stal brat Pavel Titěra kazateľom spolu s bratom Pavlom Coufalom. Na Božej vinici pracoval aktívne a s nasadením až do chvíle, keď si ho Pán povolal k sebe.

Spracovala E. Pribulová

Ako hovoriť, aby vás počúvali

Podľa známeho odborníka Juliana Treasurea existuje niekoľko rečových zlozykov, ktorých by sme sa mali zbaviť, ak chceme, aby nás počúvali.

Po prve, klebety. Ohováranie neprítomnej osoby. Je to nepekný zvyk a navyše dobre vieme, že ohovárajúci bude o päť minút ohovárať nás. **Po druhé, súdenie.** Je ľahké baviť sa s niekym, kto na vás hľadá a nachádza chyby. **Po tretie, negativizmus.** Jednou jeho formou je stážovanie sa. Stážujeme sa na počasie, na šport, politiku, na všetko.

Stážovanie sa je vlastne epidémia nešťastia. Nešíri na svete svetlo a ľahkosť.

Výhovorky. Niektorí ľudia vždy hádzu vinu na druhých a nepreberajú zodpovednosť za svoje činy. Je ľahké niekoho takého počúvať. **A napokon, príkrysy, preháňanie.** V sku-

točnosti to devalvuje naše slová. Preháňanie, samozrejme, nemá daleko ku klamstvu a my nechceme počúvať ľudí, ktorí nám kľamú.

Na druhej strane existujú štyri základné kamene, o ktoré sa môžeme oprieť, ak chceme, aby mala naša reč silu niečo na svete zmeniť. **Úprimnosť.** Hovorme pravdivo a priamo. **Autentickosť.** „Stojme vo svojej pravde.“ **Integrita, čestnosť.** Robme skutočne to, čo vrváme, aby nám druhí mohli dôverovať. **Láska.** Láskou podoprená úprimnosť je skvelá vec a neubližuje. Navyše, ak niekomu naozaj projete dobre, ľahko ho budete zároveň súdiť.

*Myšlienky z TED prednášky Juliana Tresurea
Ako rozprávať, aby ľudia počúvali
vybrala J. Cihová*

Tvůj osobní průvodce životem

„Já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vý jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude“ (J 14, 16–17).

Jednou jsme se s manželkou vydali do Irska. Pronajali jsme si auto a objížděli zemi. Najali jsme si průvodce, jehož vhled i zkušenosti bychom byli při cestování na vlastní pěst zcela postrádali. Byli bychom si vybrali špatné restaurace a viděli nevhodné věci. Protože jsme však měli osobního průvodce, dostalo se nám těch nejlepších zážitků, jaké byly vůbec možné.

Náš život se tomu výletu v něčem podobá. Můžeš si vybrat: Buď cestovat jen tak po svém, nebo si opatřit osobního průvodce.

Mám pro tebe dobrou zprávu. Bůh ti pro život zajistil jak průvodce v podobě knihy, tak i toho osobního – Ducha svatého.

Zamyslel ses vůbec někdy nad tím, proč se Ježíš po vzkříšení vrátil do nebe a nezůstal raději tady na zemi? Mohl nám být dál chodícím tělesným vzorem toho, jak máme žít. Ježíš však svým následovníkům řekl, že je lepší, aby odešel.

Pravil: „Prospeje vám, abych odešel. Když neodejdou, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám“ (J 16, 7). Tento „Pomocník“ má v Bibli mnoho jmen. Například „Duch svatý“, „Rádce“ a „Obhájce“, v češtině též „Přímluvce“ a „Utěšitel“.

Jak by však mohl být tento Pomocník lepší, než kdybychom měli Ježíše v těle?

Ve 14. kapitole Janova evangelia to Ježíš vysvetluje: „Já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vý jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude“ (J 14, 16–17).

Když byl Ježíš na zemi tělesně přítomen, byl omezen na jedno místo. Na to, kde v té době bylo jeho fyzické tělo. Duch svatý však může být všude. Je ve všech Ježíšových následovnících a pomáhá nám všem současně.

Jednou z nejdôležitejších věcí, jímž se v životě můžete naučit, je to, jak se nechat vést Duchem svatým.

List Rímanům 8, 14 říká: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží“ (R 8, 14). Jsi-li Božím dítetem, bude ti Duch svatý průvodcem a povede tě. Na počátku křesťanského života pravděpodobně v tom, jak se nechat vést Duchem. Nejsi nijak na výši, neznáš Jeho hlas. Jak ale tvůj vztah s Pánem poroste, začněš Jeho hlas poznávat a budeš vědět, kam tě vede. Neputuj životem na vlastní pěst. Zajisti si průvodce v DUCHU svatém.

Nauč se znát Jeho hlas a následovat Jej tam, kam tě povede.

Rick Warren

Vďačná pieseň chvály

Ako pedagóg som bola počas pandémie v prvej linii medzi tými, ktorí zostali doma. Nie som veľmi technicky zdatná, no aj napriek tomu som musela komunikovať s detmi cez internet.

To znamenalo, že som bola donútená učiť sa pracovať s počítačom.

Vela času som trávila s mojím Pánom na kolennách a pri Božom slove, no napriek tomu som mala v srdci úzkost. Pán Ježíš ma vieadol k tomu, že som si uvedomovala, že On nám poslal Ducha Svätého – Tešiteľa, ktorý je v našich srdciach, uvádza nás do pravd Božieho slova a že všetci, ktorí milujeme Ježíša, máme byť pripravení na Jeho druhý príchod. Intenzívne som cítila, že je so mnou a počuje moje modlitby.

Tieto svoje pocity som potrebovala nejakо hmatateľne vyjadriť. Kedže veľmi rada malujem, vložila som svoje prezívanie do obrázkov.

Starozákonny obraz zo stvorenia – symbol Ducha Svätého vznášajúceho sa nad vodami, alebo vtáčatko, tešiace sa z prichádzajúcej jari. A keďže sa nedalo chodiť von, tešila som sa z kvietkov tak, že som tie izbové všetky popresádzala.

Cez otvorené okno som vnímalu jarnú prírodu a spolu s prebúdzajúcou sa prírodou a štebotom vtákov som spievala vďačnú pieseň chvály nášmu Stvoriteľovi.

Z. Vyskočilová

Realita je jiná

Takto jsem reagovala na článek, který koloval na sociální síti. Mnoho lidí se tam soucitně vyjadřovalo k úspěchu dítěte, které si problém vyřešilo samo. Vše bylo velmi naivní a článek byl jistě smyšlený. Velmi jednoduše se tam psalo o tom, jak se pětileté dítě dostalo do vysněné pěstounské rodiny. Samo telefonovalo na ztráty a nálezy, aby našlo maminku. Bylo totiž v Dětském domově. Po telefonátu se vše hned rychle řešilo a k pěstounské mamince se rychle dostalo.

Ale realita je opravdu jiná. Takto by se to nikdy nemohlo stát!

Bylo by to krásné, kdyby se problémy dětí takto rychle řešily. Ale je to jinak, toto je „po-hádka“ a v pěti letech je už hodně pozdě. Vše by se mělo řešit rychleji a daleko dříve. Pětileté dítě má již tolik následků citové deprivace, že byste se divili. Tyto následky s ni-

mi jdou dál po celý život. Je to nezměnitelné. Stále tam něco chybí a nikdy to nedohoníte. Ty děti jsou opravdu v „citové poušti“. Jednou mi jeden mladý muž řekl: „Kdyby si každý věřící člověk vzal jedno dítě z domova, žádné by tam nezbylo.“ Ale ani to není jednoduché. Rodiče mají stále více práv než děti. Ony mohou jenom čekat a čekat, jestli si je někdo vezme. Je třeba řešit práva rodičů, protože bez tohoto kroku se dostane jenom minimum dětí do náhradních rodin. Vše je tak složité a zdlouhavé, děti mezikrát rostou a potom už je nikdo nechce. Všechny touží po mamince. Někde nějaká je, ale najít ji. Najít ochotné lidi, kteří si je vezmou bez rozdílu a hodnocení, jestli jim budou dělat radost nebo ne! Musíte se vzdát opravdu všeho. Je to úplně jiné, než s vašimi vlastními dětmi. Děti se vám musí narodit v srdci a vy pro ně budete ochotni udělat cokoliv. Není dobré, když máte jenom jedno dítě. Potřebuje k sobě ještě někoho, další dítě, které v tom bude s ním. Ono totiž stále ví, že nejste biologičtí

rodice. Je toho mnoho, co bych tady napsala a není to možné. Vaši lásku a rozhodnutí sloužit cizím dětem prověří již vyřizování žádostí o dítě, následné testy a různá školení. Nám to trvalo rok! Mezi časem byly třímsíční pauzy. Všechno to hodně dlouho trvá a děti nám v domovech rostou rychle. Ty chvíle už nikdy nevrátíte. Ale jsou tu zákony. Kdyby tak bylo možné dávat do rodin co nejménší děti! Bylo by úžasné, kdyby mohli dávat miminka, bylo by to pro děti to nejlepší. Ale, jak jsem psala, o dítěti rozhodují rodiče, i když se o ně nestarájí, a to je špatné. Nejvíce si vážím toho, že se našich dětí jejich rodiče vzdali. Je to jediný krok, který udělali ve prospěch svého dítěte. Je to složité a není jednoduché těmto dětem sloužit.

Není to věc a máte ho na celý vás život, protože ono nikoho jiného než vás opravdu nemá. „Ale jděte do toho, stojí to za to!“ A s Bohem se dá řešit všechno. On nám ukazuje, jak máme žít a co máme pro své blížní dělat.

Dana Jersáková

Rodičovské požehnanie pre deti

Dobrý Bože, požehnaj dnes moje deti. Drž nad nimi svoju ochrannú ruku a požehnaj ich na všetkých cestách. Chrá ich pred všetkým, čo by ich mohlo zviest zo správnej cesty. Požehnaj ich, aby plní dôvery vykročili na cestu.

A požehnaj ich, aby spoznali, ktorá cesta vedie k životu a pravde.

Požehnaj ich, aby dnes vedeli, že ich vždy a všade sprevádza Tvoje požehnanie, aby sa cítili požehnaní – ako ľudia, ktorí sú jedineční a vzámcí, ktorí sa stávajú požehnaním pre iných. Požehnaj moje deti, aby sa nenechali odradiť sklamaniami a nerezignovali, keď sa niečo nedeje podľa ich predstáv. Daj im silu, aby čelili životu, a tak vnútorné rástli a silneli. Sprevádzaj ich svojím požehnaním tam, kde ich nemôžem sprevádzať.

Posielam im svoju lásku a priazeň. Pravdaže neviem, či budú vždy cítiť moje dobré úmysly. Dôverujem Tvojmu požehnaniu, ktoré ich sprevádza a ochraňuje ich na ceste, aby ustavične rástli v svätosti. Amen.

A. N.

Nikdo mě nechce!

Možná, že jsme už tuto větu od někoho slyšeli nebo jsme ji sami vyslovili. Tuto skutečnost může prožívat mladý muž či dívka, když se mu (jí) zdá, že nikdy neprožije lásku a manželství. Nebo starý (nemocný) člověk, který marně vyhlíží, že mu někdo zavolá nebo ho navštíví. Nebo dítě může slyšet z úst svých rozzlobených rodičů větu: „Běž pryč, už tě nechci!“ Nebo větu: „Nechci tě už ani vidět!“ Tento stav, kdy mě nikdo nechce, je velmi smutný a můžeme se do něj dostat tak trochu i sami, svým myšlením, slovy či jednáním. Ale většinou tomu asi tak není. Lidé prožívají osamocení a nezájem okolního světa často proto, že se „všichni chtejí mít dobré, být šťastní a spokojení“. A když jim v tom někdo překáží nebo jim to komplikuje, je třeba jej dát stranou, pryč z cesty. Příhodně to vyjadřuje i apoštol Pavel v listu Filipském 2, 21, i když je to v jiném kontextu: „**Všichni si totiž hledí jen svého, a ne toho, co je Krista Ježíše.**“ Tak to udělal Kain. Myslel si, že jeho bratr je příčinou jeho nezdaru, jeho neštěstí a tak ho odstranil. Ted' už budu šťastný, řekl si. To už byl velký extrém. Byl to hrůzný čin. Ale i dnes se to děje podobně. Některí lidé říkají: „Musíme „to“ dát pryč, protože by byl ohrožen nás „skromný“ rozpočet, naše vztahy, kariéra, prostě naše štěstí. Interrupce to vyřeší. A ještě k tomu, co kdyby „to“ bylo postižené, a my se o „to“ pak museli starat pořád! Ne, ne, to si nemůžeme dovolit! Většina počatých dětí se narodí (doufám, že je to většina). Jenže, v mnohých případech se později přijde na to, že dítě vlastně NECHCEME! Důvodem může být rodinná krize nebo jakékoli jiné problémy, které si často způsobujeme sami. No, žádný problém, stát můžete na všechno, je tu „Domov“. Nakonec domov jako domov. Tam ti bude dobré, tam

se o tebe postarájí. Dětský domov, v případě dospělých Domov pro seniory. Nevím, jaké domovy tu ještě máme. Jak humánně jsme to nazvali: „Domov“. Představím si, jak se dítě z dětského domova vrádí ze školy a kolemjoucí se ho zeptá: „Kam jdeš?“

Odpověď zní: „Domů“. To je skutečně absurdní. V naší sborové rodině máme jednoho muže, říkám mu „celoživotní bezdomovec“ přesto, že byl stále „doma.“ Krátkou dobu po narození u své matky, pak byl v domově pro děti, později v ústavu pro mentálně postižené. Bylo zapotřebí, zbavit ho svéprávnosti. V osmnácti letech pak byl opět „doma“ u své matky, protože se zdálo, „že by z toho mohlo něco být“. Ale zde byl vítán jen velmi krátce.

Ve svých 24 letech se posunul „o laťku výš“, a vital ho „Domov pro seniory“ (předpolkládám, že tak získal titul „nejmladší senior v ČR“). NIKDO HO NECHTĚL! Ale Bůh ho chtěl za svoje dítě stejně, jako nakonec chce každého z nás. Tebe i mne. I kdyby se ti zdálo, že tě nikdo nechce, není to pravda. Bůh tě chce a vždy tě bude vyhlížet s otevřenou náručí. Když se ten muž stal Božím dítětem, našel Otce a také dostal novou rodinu a tím spoustu sourozenců.

Jeho příběh můžete číst v Rozsévači č. 2, r. 2018 s názvem: „Vytvrale jsem čekával“. Díky Boží milosti a svým rodičům (i širší rodině) jsem se nikdy do takové situace nedostal. Co to znamená, mít milující rodinu a také velkou Boží rodinu, jsem pocitoval zvláště v době dvouleté vojenské služby, daleko od domova. Díky velké Boží milosti a své manželce jsem mohl prožít až do nejhlbšího nitra, co to znamená, přijmout a zahrnout láskou zcela cizí dítě, které nikdo nechce, kterému bylo velmi ubližováno, a stát se mu tátou se všemi radostmi i sta-

rostmi. Kdybyste tak mohli dnes navštívit dětský domov! Dnes už to ani není dovoleno, protože co kdyby náhodou „přeskocila jiskra“, nějaké dítě se na vás přilepilo nebo vy na něj a chtělo by k vám do rodiny a při tom by úřady zjistily, že právě vy nejste vhodními pěstouny (adoptivními rodiči), nehledě na to, že by tak „zřízení“ a jejich zaměstnanci přišli o dalšího „klienta“.

To bychom to tady mohli rovnou zavřít... „Za našich mladých let“ jsme ještě mohli navštívit dětský domov.

Moje manželka to udělala. Když se tam objevila a měla s sebou nějaké naše dítě, vrhly se na ni děti a s očima plnýma očekávání ji zahrnuly otázkou: „Ty jsi maminka?“ Tak si mě vezmi, maminko.“ Na něco takového už pak nikdy v životě nezapomenete. Ale původně, ještě několik let před tím, jsem já osobně žádné dítě z děčáku nechťel.

A moje manželka moc chtěla. Měl jsem pět svých dětí a já byl v té době kazatelem.

Představa, že budeme nové rodiči (i když bez těhotenství a porodu), pečovat o děti až snad do důchodu, to ne, to bylo pro mne nepřijatelné. Prohlásil jsem: „Chci mít už také v životě trochu klid,“ což bylo jistě velmi relativní. (Jinak se v tomto případě nejednalo o jakýsi druh „zapovězeného ovoce ze stromu uprostřed zahrady“, aby muž řekl ženě: „NE,“ tak jak to měl udělat Adam.)

K tomu se přidaly ještě naše děti, které byly tehdy spojenici maminky: „Tati, kdy vyplňí ty papíry?“

A tak jsem po delší době naléhání mé ženy i dětí, obrátil oči nahoru, abych si nechal svoje pevné přesvědčení „posvětit“ Nejvyššímu. Ale On mi nerekl: „Ano, jistě, máš pravdu.“ Velmi jasné jsem tehdy vnímal, jakoby řekl: „Ty chceš mít klid? Ty, služebník? (viz. Lukáš 17, 7–10). Tolik jsem ti v životě požehnal. V manželství, ve vašich dětech, ve tvém sboru, domem po rodičích (i když starým). V něm by určitě bylo místo pro jedno nechtněné dítě, které nemá lásku a domov. Vždyť se to ve tvé velké rodině ztratí.“

A tak jsem na své plány a na klid v budoucnu rezignoval. Díky Bohu, místo vém domě se našlo a hlavně v mému srdci. A nejen pro jedno dítě. S odstupem času to povážuji za jednu z nejlepších věcí v životě, kterou jsme s manželkou mohli dělat, i když to bylo moc práce, stresu a všelijakého vypětí. Také moc dobré vím, že to je především velký díl práce a nasazení mé manželky.

A tak jsme si mnohokrát řekli: „**Kde by ty děti dnes byly?**“

Díky, Bože, že jsi je dal do našeho života, do naší rodiny.

Mirek Jersák

Bolo to horšie ako dnes?

Corona vírus nenecháva nikoho z nás pokojných. Z masmédií denne s napäťom počúvame správy o nových počtoch kontrolovaných, pri-búdajúcich ochorení, ale aj o počtoch tých, ktorí chorobe podlahli.

Nejeden z nás sa pýta: „**Vyrovná sa táto situácia tomu, čo prežívali naši prarodičia počas 1. a 2. svetovej vojny a počas španielskej chrípky či moru (nazývaného čierna smrť), ktorý zasiahol Európu na začiatku 19. storočia?**“

Možno aj ďalšia otázka: „**Čo bolo či je horšie – viditeľný alebo neviditeľný nepriateľ, človek alebo vírus?**“

V redakcií sme sa rozhodli zalistovať v starých časopisoch Rozsiveča a ponúknut vám niekoľko čriepkov pre porovnanie.

Straty vo Francúzsku - V Bourbonskom paláci minister vojny na dôvernom zasadaní o strátoch, ktoré Francúzsko utrpelo do 1. marca 1916, podal nasledovné údaje: 800 tisíc mŕtyvych; 1,4 milióna ranených; 300 tisíc stratených, čo znamená zajatých. Francúzi stratili spolu 2 a pol milióna ľudí. Aj Anglicko počítalo mŕtyvych a ranených až do počtu 600 tisíc mužov. Táto správa ministra vojny mala zraňujúci účinok.

Rozsiveč máj 1916

Španielska občianska vojna – trvá so všetkou krutosťou. Správy z oboch strán si odporújú. Kde sa bojuje so lžou, tam je ľahké dozviedieť sa pravdu. Od dôb inkvizície (1481) až po naše časy je Španielsko najneznášanlivejšou krajinou na svete. Po Taliansku má najviac kňazov, no celková negramotnosť Španielov je 43 % – na vidieku až do 70 %. Vďaka Bohu, že pred niekoľkými rokmi sa nám pootvorili dvierka pre evanjelizačnú prácu. Nezabúdajme v modlitbách na triiacich v Španielsku.

Rozsiveč 11/1936

Čo stála vojna v Španielsku - Španielsky generál Millan Astray vydal správu o stratách v španielskej občianskej vojne. V bojoch padlo 70 tisíc vojakov a 353 tisíc mužov bolo zranených. V lazaretach sa liečilo spolu 756 tisíc poranených a chorých vojakov. A tie vdovy a siroty?! A na tele a majetku ozobráčení ľudia?! „... nepoznali cestu pokoja a v ich očiach niet bázne pred Bohom“ (Rm 3, 17 – 18).

Rozsiveč jún-júl 1940

Španielska občianska vojna (1936 – 1939) patrí k najkrvavejším, ale aj najneprehľadnejším konfliktom 20. storočia.

Sprievod mŕtyvych - V 1. svetovej vojne prišlo o život 200 000 príslušníkov českého a slovenského národa. Celkovo zahynulo vo vojne 7 miliónov vojakov. Obete chrípky sú trikrát väčšie, lebo na túto chorobu zomrelo 20 miliónov ľudí. Ak predpokladáme, že španielska chrípka je dôsledkom vojny, potom celkový počet vojnových obetí je 27 miliónov. Ak by sme sprievod týchto 27 miliónov ľudí zoradili do štvorstupu tak, že vzdialenosť medzi jednotlivými štvorstupmi by bol 1m, vytvoril by sa 6750 km dlhý sprievod. Z Prahy až po hranicu Číny je 6200 km. Keby tento sprievod vyšiel z Číny, tí prví by boli v Prahe, ale poslední ešte v Číne. To je sprievod mŕtyvych. Ak by sme k nemu pridali ešte invalidov, vdovy a siroty, bol by niekoľkokrát dlhší. Ešte dlhší je však sprievod mŕtyvych vo vinách a hriechoch, sprievod ľudí, ktorí odchádzajú na večnosť nešťastní, lebo nepoznali bohatý a nový život v Ježíšovi Kristovi. Povinnosťou štastných je robiť iných šťastnými. Keby bolo na svete 27 miliónov živých kresťanov a každý z nich by priviedol jedného človeka k Pánovi Ježíšovi, skrátil by sa ten sprievod duchovných mŕtvol na svete o 6750 km. Tieto fakty by mali byť ponukou k usilovnej práci na zvestovaniu spásy a záchrany v Kristovi. Budme svedkami slovom aj skutkom! Budme verní v plnení Božích príkazov! Urobme každý deň niečo pre Božie královstvo! Len tak prinesieme požehnanie do všetkých končín sveta.

Rozsiveč december 1919

Pripravila E.P.

To, co dává Bůh, je vždycky lepší než to, o co prosí člověk.
(www.vzdysbohem)

At přijde cokoliv, Bůh je mocný.

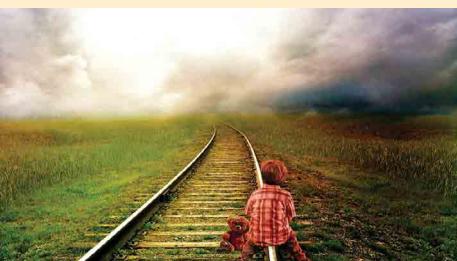
Až se naše dny zakálí a naše noci budou tmavší než tisíce půlnocí, chceme stále myslat na to, že ve světě je velká jednající síla, která se jmenuje Bůh. Bůh může ukázat cesty vedoucí z bezvýchodnosti. Chce proměnit temný zítřek v jasné ráno, nakonec pak v zářivé ráno věčnosti.

Martin Luter King

Ježíš je mi vším.

Mou odměnou je Pán, vždyť naději v Něm mám. Není nic už na světě, co víc mi může dát. I ve zkouškách chválit Tě chci, už nikdy zpět, jsem svobodný. Víc už nic nežádám, víc už nic nehledám, všechno v Tobě mám.

(Část písničky)

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatitelia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zeň aj nadalej. Sme za vás veľmi vďační.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, po-kojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napište nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uvedte adresu a kontakt na vás: mail, alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatrením nezaplatili včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vyjdeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.

Predplatné pre zby:

1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napište nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uvedte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.
2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis balí distribučná firma a rozposielala Slovenská pošta. Ak by nebolo čokolvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefónne číslo a my sa to pokúsimy napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlačku a číslo účtu:

Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné, **Poštovné zby:** 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,50 € za kus a rok.

Číslo účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napisat meno odberateľa. Variabilný symbol: 888.

Kontaktná osoba pre Slovensko:

Rachel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: rozsievac@baptist.sk

Predplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděční. Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz počet vám požadovaných výtisků časopisu Rozsévač pro váš sbor na rok 2021 a to nejpozději do 30. září 2020. V případě, že se neozvete, budeme pro vás počítat se stejným počtem jako na rok 2020.

Predplatné pro sbory:

Predplatné činí 484 Kč (cena jednoho výtisku 44 Kč + poštovné).

Poštovné činí 102 Kč na kus a rok.

Celkem Rozsévač na rok 2021: 586 Kč

Predplatné na rok 2021 je třeba uhradit do konce roku 2020. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Kancelář VV pošle do sborů výzvu k objednávce dříve než loni.

Predplatné pro jednotlivce:

Vaši objednávku Rozsévače na rok 2021 prosím zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz. Časopis můžete objednat také telefonicky na č. tel.: 739 487 281 nebo na č. tel.: 734 596 635.

Predplatné je potřeba uhradit převodem na účet: 63112309/0800, var. symbol: 911 840, nečekejte na složenku. Platbu za vás může uhradit i někdo z vaší rodiny, jen je třeba, aby do zprávy pro příjemce napsal slovo Rozsévač a vaše jméno. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Výhodnejší pro vás je, nechat si Rozsévač posílat do sboru.

Rozsévač vychází 11x do roka.

Cena výtisku a číslo účtu:

Odběratelé v ČR: Předplatné 484,- Kč (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné,

Poštovné jednotlivci: 252,- Kč za kus a rok.

Celkem: 736 Kč.

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, c.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

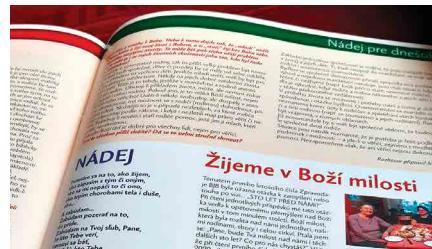
Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peníze prekážkou.

Časopis balí a do Česka odváží distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud bud cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte mne mailem: majka.horackova@seznam.cz nebo telefonicky na číslo tel.: 734 596 635.

Pokusíme se to opravit. Děkujeme.

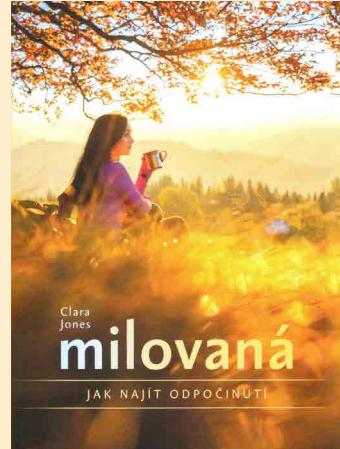
Kontaktní osoba pro Česko:

Marie Horáčková, tel. č.: 734 596 635, mail: majka.horackova@seznam.cz

Kniha Clara Jones: Milovaná JAK NAJÍT ODPOČINUTÍ

Zdá se ti někdy křesťanský život těžký? Ptáš se, proč neprožíváš pokoj a radost? Snažíš se žít zbožným životem, ale selháváš? Odhal pravdu Božího slova, které pomohlo Cläre Jonesové zanechat tohoto boje, najít pokoj a odpočinutí v náruči milujícího Spasitele. Tento materiál obsahuje

devět lekcí, které postupně sdělují můj příběh a zobrazují devět základních pravd, které mi Bůh zjevil a díky nimž jsem směla spočinout v Jeho lásce. Na každou lekci navazuji úkoly s názvem „Pojďme hlouběji“. Ty umožňují podrobnější studium veršů, jimž mne Bůh zasáhl. Verše poskytují příležitost do systoti přemýšlet o biblických pravdách, uvedených v devíti lekcích. Boží slovo sehrálo silnou a důležitou úlohu v proměně mého života, a proto tě chci velice povzbudit, abys prošla všemi úkoly.

Co řekla o knize Dana Hanesová?

„Než jsem knihu otevřela, představovala jsem si, že nám, ženám zřejmě poskytne nějaké otevřené praktické rady pro správné odpočívání. Clarina kniha mne však ohromila svým hluboko do srdce se zařezávajícím vyznáním. Skutečné odpočinutí není výsledek mého snažení. Odpočinutí je Ježíš Kristus sám. Tato proměňující kniha je o tom, jak žít denně skutečně ukrytá v oběti milujícího Boha skrze ponoření se do Jeho odkazu pro Jeho milovanou dceru.“

Prodejní cena knihy je 220 Kč.

Vydal: Odbor sester Bratrské jednoty Baptistů.
Objednávka: www.bjb.cz/shop

(red)

Modlitba B. Pascala

Nebeský Otec, neprosím Ťa ani o zdravie, ani o chorobu, ani o život, ani o smrt. Prosím, aby si Ty sám naložil s mojím zdavím a chorobou, mojím životom a mojou smrťou ku svojej sláve a môjmu spaseniu. Len Ty sám vieš, čo je pre mňa užitočné. Ty si Pán, vykonaj, čo Ty vidíš ako dobré. Dávaj mi, vezmi ma, len oddaj moju vôľu Tvojej svätej vôle. Amen!

O jednej knihe...

Daniel Pastirčák: Rozprávka o lietajúcej Alžbetke, Artforum, Studio Limb, 2016

Rozprávku o lietajúcej Alžbetke napísal Daniel Pastirčák pre svoju mamu a daroval jej ju k osmedsiatym narodeninám. Príbeh nesie výrazne autobiografické črty.

Hlavná postava sa volá Alžbetka a je to Pastirčákova mama. Príbeh rozpráva o jej detstve, do-spievaní, dospelosti a starobe. V jej dospelosti sú vplietané príbehy samotného Daniela a jeho súrodencov, obrazy manželstva a materstva, napokon aj starnutia. Príbeh – rozprávka a príbeh – ten, čo sa naozaj raz niekomu stal. Výrazne kresťanská symbolika a motívy z nej robia jedinečnú knížku, plnú dobra a túžby žiť s Bohom v jednote.

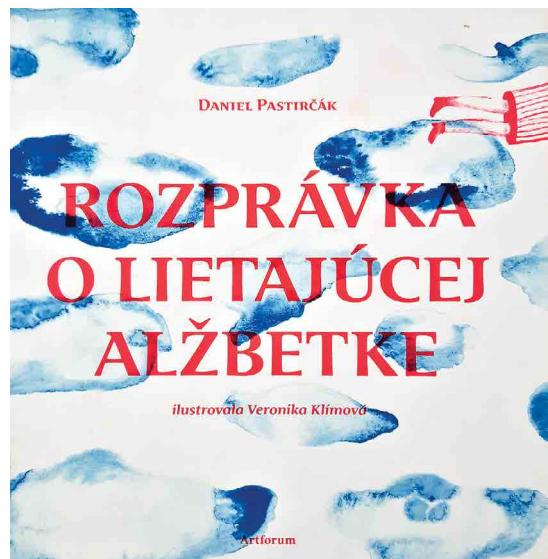
„Podaj mi ich,“ povedal ktosi. Alžbetka zastala a začudovane sa okolo seba pozrela. Nebol tu nikto. Nikde nikoho, iba modro nad lúkami. To modro sa na Alžbetku usmievalo úsmevom širokým ako dialka sama. „Neboj sa, Alžbetka. Som Modro. Modro, čo nikde nezacína a nikde nekončí. Zanesiem tă ušade tam, kde práve chceš byť, tam, kde vždy budeš chcieť byť, no bezo mňa tam nikdy nebudeš.“ Teraz Alžbetka videla, že i Modro má krídla. Krídla z priezračného belasého peria. Rozprestierajúc sa nad celým svetom, ba i ďalej, tam, kde už nie je žiadny svet, ba ešte ďalej i tam, kde už ani ten „nesvet“ nie je, tam, kde nie je nič, iba lietanie. Ked' to Alžbetka videla, z plného hrdla sa rozosmiala. Smiala sa a smiala, až od samej tej radosti zo stromov naokolo vzlietli tancujúci vtáci a naplnili Modro sviežim švitorením. Alžbetka podala krídla Modru. Nemohla inak, ved' Modro bolo také krásne a tak milo sa na ňu usmialo. Modro sa pod tie krídla sklonilo, jemne sa do nich oprelo a začalo Alžbetku dvíhať z lúky do výšky. Najprv sa stratila tráva, potom stromy a domy, napokon sa stratila i dubová hora a celá krajina, stratila sa i celá zem, a zostało iba Modro. Alžbetka v ňom napokon celkom zmizla. Tu hore už akoby ani nemala tie tažké veľké krídla, Modro samo jej bolo krídlami. Už neboli dvaja; ona – dievčatko – a Modro nad jej hlávkou, už tu bolo iba jedno jediné modré lietanie.“

Rachel Orvošová

NOEMI

seznamka pro křeštaný

Téměř dva tisíce přihlášených křeštanů (60% z Česka a 40% ze Slovenska), kteří hledají svého životního partnera. www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777 222 877

Nová kniha

Knižná novinka – Evanjelium podľa Jána
Slovenská biblická spoločnosť v Banskej Bystrici vydala v júni 2020 novú publikáciu **Evanjelium podľa Jána**; biblický text je v znení Slovenského ekumenického prekladu Biblie – štvrté opravené vydanie. Ponúkame ho v mäkkej väzbe, v malom praktickom formáte s jednostlpcovou sadzbou textu a s textovými poznámkami. Čitatelia si môžu vybrať z dvoch verzíí obálky v pútavom grafickom

prevedení. Obe verzie titulu sú dostupné na e-shope vydavateľa: www.eshop.biblia.sk. Titul je svojím praktickým prevedením a veľmi dostupnou cenou vhodný na misijné účely. Pri nákupe nad 20 kusov ponúkame zľavu 30 % z ceny. Pre farnosti, cirkevné zbytiny a misijné organizácie je pripravená ďalšia zaujímavá množstevná ponuka.

Kontakt:

Slovenská biblická spoločnosť
Mlynská 43, Banská Bystrica
email: office@biblia.sk
web: www.biblickaspolocnost.sk
telefón: 048 4134191

Slovenská biblická spoločnosť pôsobí na slovenskom knižnom trhu už 30 rokov a svojou činnosťou nadväzuje na prácu Ústavu milovníkov Biblie (Institutum Philo-Biblicum) – Uhorskej biblickej spoločnosti, ktorá bola založená v roku 1811 v Bratislavе. Spoločnosť pracuje výhradne na ekumenickom základe a jej najvýznamnejším dielom je Slovenský ekumenický preklad Biblie – Svätého písma do súčasnej slovenčiny. Tento preklad je výsledkom 19-ročnej spolupráce všetkých kresťanských cirkví na Slovensku.

Slovenská biblická spoločnosť okrem vydá-

vateľskej činnosti šíri Božie slovo aj elektro-nicky, a to prostredníctvom dvoch unikátnych portálov:

www.biblia.sk, kde sa na jednom mieste nachádzajú všetky slovenské preklady Biblie, www.eshop.biblia.sk, kde záujemca nájde najväčší výber Biblí a biblickej literatúry na Slovensku.

Pre viac informácií kontaktujte:
Michal Veselý
vesely@biblia.sk, tel.: 048 4134191

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jáze v zimě, turistika i cyklo v lete). Možnost parkování na pozemku. Vice informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020 / 2021: Biblický šatník (kresťana)

Číslo 12 2020 – Prečo zbor ako širšia rodina?

Číslo 01 2021 – Vyžleď saba (svoj hriechný charakter) – obleč Krista (Jeho charakter)
(verše: Mt 11, 29 a Rim 13, 14)

Číslo 02 2021 – Vyžleď svoju samospravodlivosť – obleč Kristovu spravodlivosť
(verše: Iz 61, 10, Gal 3, 27 a Mt 22, 11)

Uzávierka 5. 9. 2020

Uzávierka 5. 10. 2020

Uzávierka 5. 11. 2020

TLKOT BOŽIEHO SRDCA

Viera Kolárovská

Pozri sa na seba mojimi očami.

Prosím.

Pri tvojom začiatku sa moje srdce usmievalo,
vedel som, že nič lepšie som nemohol vymysliť
ako to, čo som videl.

V ušiach mi zaznel tlkot tvojho srdca.

Nádherná melódia. Melódia života.

Roky šli a ty si sa pobral na miesta,
ktoré ti zobraли radosť a nádej v očiach.

Občas si prišiel so sklonenou hlavou
a očami plnými slz a túžbou byť so mnou.

Tešil som sa. Mali sme pártu. Dal som hudbu
nahlas, nech všetci počujú
a prídu sa tešiť s nami.

A potom prišlo pochmúrne ráno.

Tvoje srdce bolo plné zúfalstva.

Chcel som ti pomôcť, no rozbehol si sa preč.

Volal som na teba, no ty si si zakryl uši.

A tak som ťa musel nechať ísť.

Veril som, že sa vrátiš.

Neprestal som ťa chrániť.

Často si na mňa volal, ale celým srdcom si ma
odmietať a hneval si sa, že nič neurobím
a že som ďaleko.

Stál som pri tebe, no tvoje oči boli zatvorené.

Poslal som ti do cesty ľudí, ktorí ťa milovali
a chceli ti pomôcť, no nevedel si,
čo máš s ich láskou robiť.

Kopal si okolo seba, ako dieťa,
ktoré nedostane, čo chcelo.

Niektoří ľudia sa od teba odvrátili
a s hnušom odišli preč.

Iní ťa držali, kým uládali, no nešlo to večne.

Otvoril si oči.

A znova si pochopil, že som nikdy nechcel,
aby sme boli oddelení.

Tvoje vzlyky sa niesli tichom noci a ja som
čakal, kedy mi dovolíš byť znova s tebou.

Strach. Premohol ťa. Oklamal.

Bál si sa môjho hnevu,
mojej spravodlivosti,
môjho odsúdenia.

Bál si sa ma ako niekoho cudzieho, ale ja som
ti celý čas pripomínal, že si pre mňa perla,
nájdená na dne oceánu.

Niekedy si mal pocit, že ma nepotrebuješ.

Život sa písal, ako si chcel.

No prázdne miesto v tvojom srdci sa nedalo
ničím vyplniť.

Som tu.

Nesiem tvoj kríž.

Viem, nie je to záruka,
že prijmeš moju obet,
že uveríš mojej túžbe dať ti všetko.

Neboj sa padnúť,
pomôžem ti vstať.

Neboj sa opustiť prázdro
a nahradíť ho mojou realitou.

Som tu.

Vždy som tu bol.